

PHONG-HOA

16 TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ BAU 7

trăng

TÒA SOẠN VÀ TRI-SỰ
SỐ 1, BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MÃI

DIRECTEUR
NGUYỄN - TUÔNG - TAM

GIÁ BÁO ĐỒNG DƯƠNG NGOẠI QUỐC

1 năm	3p.00	5r.00
6 tháng	1.60	2.60
3 tháng	0.90	1.40

ADMINISTRATEUR GERANT
PHẠM-HỌC-NINH

xu

Hội đền Hùng-Vương

NGÀY GIỖ TỔ

Đền Hùng

Phong cảnh tịch mịch, hoang rậm, một vùng toàn đồi, liên tiếp nhau không dứt, thỉnh thoảng một vài khóm rừng con, một vài nương sắn, những cây trơ, cây gồi lên cao vút.

Lăng đức Hùng vương đứng trên một quả đồi cao, hùng tráng, vượt lên giữa các đồi khác giả: chung quanh. Hùng-vương xưa cũng khéo chọn nơi mát mẻ để yên giấc ngàn năm, vì chỉ có đồi ấy là cây cao và rậm, còn phần nhiều đồi khác toàn trơ trụi.

Dưới chân đồi, một cái cổng lối cò, giản dị mà đẹp, hai bên hai cây thông còi reo trước gió. Đường lên uốn khúc ven sườn đồi, sạch sẽ dễ dàng, có những bậc gạch sắn, những hai bên thành cũng chỉ vuông, thẳng, không có những cái trạm trở rắc rối thường làm mất cả vẻ đẹp sơ mà thanh ở chốn này.

Bước lên từng bậc, mới đến gác chuông và chùa dưới, đứng trên một khu đất phẳng ở lưng chừng đồi.

Ngày mai mồng mười là ngày chính hội mà đây cũng không thấy rộn rịp như nơi khác: một vài nhà sư điềm lững lờ; dưới gốc cây đào năm ba cộ hàng hương vàng ngời ngời gặt chờ khách mua.

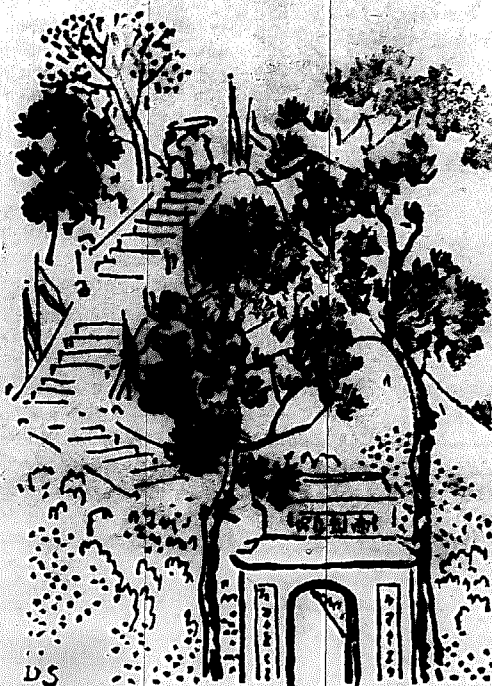
Độ hơn hai trăm bậc nữa mới lên đến tận đỉnh đồi một cái đền con con ba gian, ở trong là liệt những hoành phi, câu đối, chữ vàng lấp lánh trong bóng tối. Bên cạnh đền hơi thấp hơn một chút, một cái lăng nhỏ nhỏ cũ kỹ đây là lăng một ông trong mười tám ông vua đời Hùng hơn bốn nghìn năm về trước, trị vì ở đất này.

Lăng đây, đền đây, bốn chữ « Nam quốc sơn hà » sao không gọi cho ta cái cảm giác bay ý nghĩ gì hết? Lên đến đây đứng trước dấu vết cũ của đời Hùng mới thấy mình như xa xôi cách biệt, tuy là giọng nói mà hình như không có liên lạc gì cả.

Giờ về chiều, gió thổi mạnh. Máy bay qua trước mặt làm mờ cái phong cảnh dưới, đồi đất quanh co, con đường uốn khúc, về phía đông nam, xa xa thấp thoáng dòng sông Chảy và sông Cà suối về Bạch-Hạc, Việt-tri.

Hội

Năm nay, không biết tại sao - hội đền Hùng thiếu mất hai cái vui: cò

Cổng đền Hùng dưới chân đồi

người và rước đèn. Tuy vậy, hội cũng vẫn đông người đến, vì mỗi người có một cái thích riêng. Các bà, các cô sinh đi chùa, họ thích vì được một dịp đi lễ phật và...bầu bóng. Họ lũ lượt kéo nhau trèo lên đồi, vừa đi vừa tụng niệm « nam

mô » một cách thành tâm lắm. Có một vài bà đến trước mộ Hùng-vương, thấp hương rồi kính cẩn cúi đầu lễ tạ lễ miệng làm đám khăn vải. Giá đức Hùng vương có biết, ngài tất cũng phải lạ cho cái cách giỗ tổ của con cháu, và nếu ngài nghe những lời cầu nguyện ước ao của các bà, ngài có lẽ phải tức cười mất.

Còn đối với những người khác đến xem hội để cầu vui, thì con gái Lâm-thao là cái vui thứ nhất. Các cô này cũng biết như thế, nên ngày hội các cô trang điểm kỹ càng lắm: một cái yếm đỏ chói một mớ thắt lưng sồi. Rồi các cô giắt tay nhau tho thẩn ở ven đồi để đợi xem có cậu nào cảm vì sắc đẹp của các cô mà tỏ lòng âu yếm chăng?

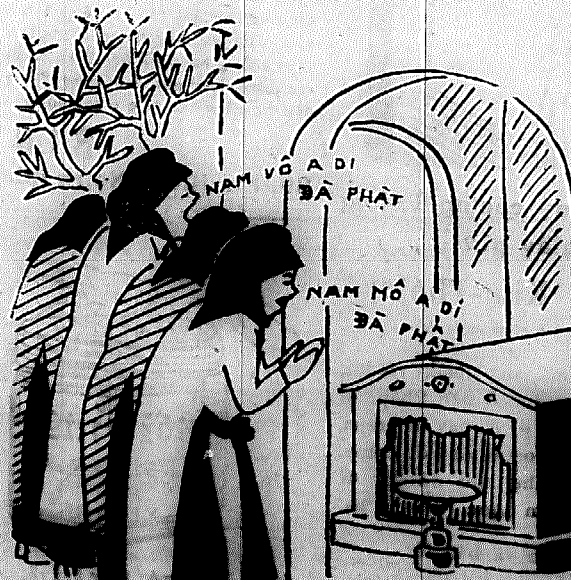
Các cô trông cũng mũm mĩm dễ thương, tuy người các cô lùn thấp, không được yêu kiều như gái vùng Lâm tuy mới áo các cô thì không được dịp dàng - những cái đó không hề gì, người ta quý các cô vì cái dễ tính, ai bảo sao thường...nghe vậy.

Trước kia có cái lệ hát vì để tỏ tình yêu dấu, nhưng vì có lẽ các cậu con trai cho thế là mất thì giờ và bất tiện, nên bây giờ các cậu tỏ tình yêu mến một cách thiết thực hơn, và xem ra các cô cũng không vì thế mà không bằng lòng. Trái lại, các cô cũng ưa thế.

Ta chớ nên thấy cái dễ tính của các cô mà lấy làm lạ. Người con gái quê ở vùng này, sinh ra khó nhọc lắm, rồi chết đi, nếu không có ngày hội để đem một chút vui niềm vào cuộc đời nhợt nhạt của các cô, xưa nay chỉ khom lưng trên đồi sắn, nương sắn: với một sương hai nắng. Nay đến ngày hội, được mặc áo đẹp, được thành thời chơi đùa với chị em, các cô lấy làm vui. Rồi những lời âu yếm thô thể bên tai làm các cô hồi hộp, cảm động, buống mình trên vai bạn mà mơ màng những truyện đầu đầu.

Đêm thì đêm tối, nhiều chỗ quanh co, khuất khúc, lại càng tiện cho các cô các cậu truyện trò. Ai biết một đêm ngày giỗ tổ ở đền Hùng đã kết biết bao nhiêu giải yếm, đã thành bao nhiêu vợ, bao nhiêu chồng.

Lại còn những cuộc vui khác, mà hội nào cũng có, nghĩa là hát chèo và đánh bạc. Chỗ này một đám, chỗ kia một đám, rồi hội cứ thế mà giông đã suốt đêm cho đến sáng.

Các bà nhà quê Annam lễ mộ tổ

Quanh năm làm ăn vất vả, ngày hội đối với bọn dân quê, trước hết là một ngày vui. Họ không cần rằng đời Hàng có mười tám ông bay hai mươi bốn ông, ngày hôm nay là ngày giỗ tổ bay ngày lễ phát.

Nhưng nếu những người đến xem hội không nhớ rằng ngày hôm nay là ngày kỷ niệm ông tổ chung cho cả nước Nam, thì đã có cớ quan ngại nhớ họ.

Trong nhà công quán dựng đứng trên một cái đồi nhỏ, các quan vùng ấy về đông đủ để lễ tổ và để cho hội thêm phần trịnh trọng trang nghiêm.

Suốt đêm, trong vùng đồi vắng tịch mịch quanh hiu xưa nay, tiếng hò reo, nô đùa của những người xem hội lẫn với tiếng xướng tử tôm, tiếng phách khoan mau, tiếng trống chầu của các quan về... giỗ tổ.

Hội nên tổ chức như thế nào?

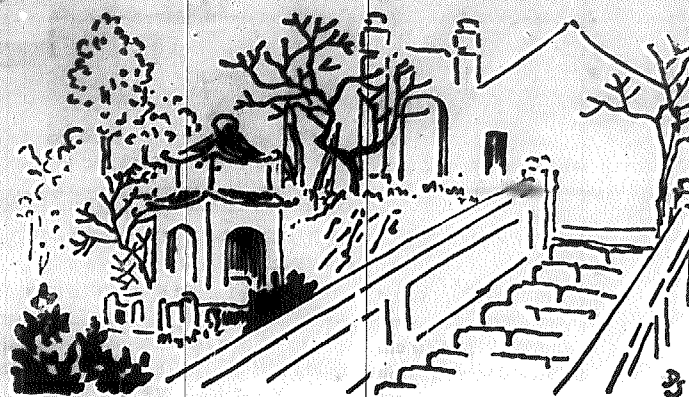
Cái địa thế của đồi Hùng là một chỗ rất tốt cho một cuộc kỷ niệm long trọng, xứng đáng với ông tổ nước Nam.

Tại đền Giếng

Một cô con gái nhà quê

Uống nước giếng

Mô dục Hùng Vương

Ngày hội cầu vui đã dành - Nhưng những cuộc rước sách, cờ quạt, chiêng trống không làm cho ai nhớ lại ông tổ xưa, mà lại còn làm cho người ta tưởng lầm rằng hội này cũng như một hội thần thánh gì.

Nếu cuộc rước đèn ban đêm như mọi năm mà xếp đặt một cách khéo léo, thì có thể là một cuộc vui có ý nghĩa. Kén độ 100 người, cho tập cách kéo chữ như ở hội Phú Gầy, rồi đến đúng nửa đêm, sau một tiếng pháo lệnh, giải trên sườn đồi giông chữ: Hùng-Vương, tổ nước Nam.

Đêm tối mà chữ sáng, lại ghép bằng đèn giấy xanh đỏ - có lẽ là một cái vui mắt, ai ai cũng phải để ý, mà lại nhắc cho người ta nhớ đến gốc nguồn.

Ngày mồng mười

Buổi sáng, trên đồi gió thổi mạnh. Mấy đám rước từ xa kéo lại chân đồi, trông như những con rồng đỏ uốn khúc.

Những người rước mặc quần áo ngũ cô, vừa đi vừa hò reo; có lẽ quân đội đời Hùng-Vương cũng như thế này chăng? Mấy hàng cờ đỏ các thứ màu, phấp phới bay trước gió. Trong đám

ấy, có lá cờ tam tài vượt lên cao, như biểu hiện cái mới trong cái cũ.

Trời đổ mưa - gió mới lúc một thổi mạnh thêm, các cây cối rạp xuống gần đồi, những lá cờ cắm trên đồi đen gây gục xuống đất. Cảnh đời hẳn ra hùng vĩ, cờ quạt tán tác ngã nghiêng như sau một trận lớn.

10 giờ hơn quan Phó-Sứ Phủ-thọ đi xe hơi về dự lễ. Các quan xúm xít quanh ô-tô rước đón, mấy người lính ngày người đứng chờ. Quan Phó mặc quần áo thường, sơ mi cổ hở, ung dung bước lên đồi, theo sau các quan cùng lên đến thưng'để lễ.

Theo lẽ nhà xưa các quan mặc dài chào, nay mặc áo thun xanh rã tóe một cách nhanh nhẹn và mau chóng. Còn quan Phó sứ ông, đang ngồi trên chiếc ghế gờng nhia mây bay, cây tre.

20 phút đã lễ xong - các quan lại kéo nhau xuống nhà công quán để dự tiệc champagne. Bàn phủ vải trắng hơn 30 cái cốc pha lê đựng thứ rượu trong bầu bằng da đen ba đĩa bánh ngọt đầy.

Mọi người nâng cốc "lên dân quê đứng xem vòng quanh, chen nhau giương mắt nhìn như có sự gì lạ lắm.

Mà cũng lạ thật. Tối hôm qua ở đền

Giếng, thờ một vị công chúa con đức Hùng-Vương, ở dưới chân đồi, hai chị em cô gái quê uống một hũm nước giếng vừa ngọt vừa trong, rồi lần lượt lưng lẩy bảo chỉ - chừng như cũng chỉ có thể - kính cần bỏ vào bóm tiền của đền. Lòng thành của hai cô gái ấy thực đáng quý, mà đồng bào đó người ta lại lấy ra để mua thứ champagne mà bọn dân kia tưởng nhìn ta uống đấy.

La nữa là vì kính lễ cô họp đã phải bỏ cả người và rước đèn thì còn lấy đâu mà sắm tiệc rước như thế này? Đó là một cái bí mật chỉ riêng có người coi giữ biết đến mà thôi.

Một cô, hai cô, một người đã thấy chuếch choáng chỉ duy có quan Phó-Sứ ngồi lặng yên nhìn lên xa xa như không trông thấy ai, thỉnh thoảng ngẩng mới sẽ nhấp môi một ít rồi một lát sau, ngẩng lặng lẽ trở ra về.

Còn gì nữa! Rước lễ đã xong rồi, cờ bạc mải cũng chán - mọi người lần lần ra về. Sau một đêm thức suốt không chớp mắt, ai nấy đều có vẻ mệt mỏi, nhưng ai ai cũng vui mừng rằng đã kỷ niệm ông tổ xưa một cách rất xứng đáng.

VIỆT-SINH

Uống sấm bánh

Tết năm nay các ngài dùng giày gì?

Giày Kim-Thời

Marque, dessin et modèle déposés

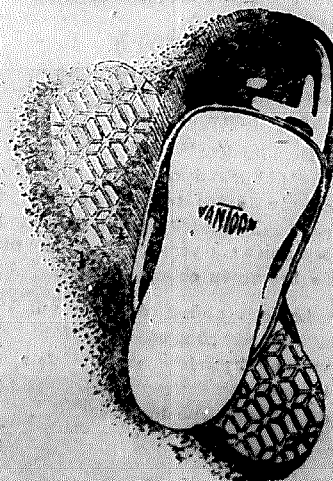
Kiểu rất đẹp, mũi lạng Hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không chượt và loét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không thấm nước. Giá rất hạ.

Bán buôn và bán lẻ:

VAN-TOAN

98, Phố Hàng Đào, 98

HANOI

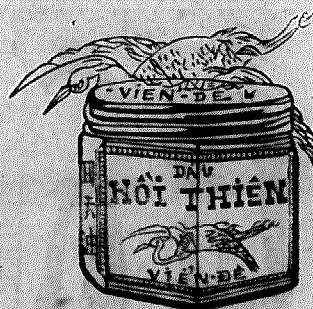

Tuyệt hết bệnh Lậu Giang

Các ngài sau khi khỏi chứng bệnh tình, đi độc còn lại, nước tiểu khi trong khi vàng, Tiểu tiện vào cốc thấy lẫn vầu đục, như dầu sôi chỉ gây gây như mỡ. Qui đầu thường ứ đọng, tình thông ra đỏ, ít thì trắng, trước khi tiểu tiện, nấc thảy ra một chất trắng đặc như sữa đặc làm việc gì quá độ lại phục phát. Mà có người xương khớp thường thấy đau mỏi. Như thế đều là độc lậu chưa được tuyệt hẳn đi độc còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết căn bệnh thì ta dùng ngay thứ thuốc Kiên-tinh tuyệt-lậu (triệt nọc) giá 1,50 1 hộp. Nhẹ 2,3 hộp, nặng 4,5 hộp là khỏi dứt. Vì đã nhiều người dùng qua nên đã biết kinh nghiệm của thuốc Kiên-tinh. Còn người nào đang thời kỳ phát hành. Buốt tức, cường dương đau, nổi hạch, ra máu, ra mủ, đi là thời kỳ bệnh đương phát. Như thế ta nên dùng ngay thuốc Bình-Hương (thuốc đương chữa bệnh) giá 0,50 1 hộp. Nhẹ 4,5 hộp, nặng 5,6 hộp là khỏi ngay. Mà người bệnh giang phát ra, thấy sốt, nổi hạch, qui đầu lở loét, mồm mảy mẩn tí, mệt mỏi xương đau, như thế dùng ngay 4,5 lọ thuốc Giang giá 0,70 1 lọ là khỏi ngay. Những thuốc đã kể ra đây, đều không công phát, không hại sinh dục. Hiện đã nhiều người uống khổt và nhận được nhiều giấy của các người khỏi gửi về cảm ơn. Đáng nhẽ các giấy ngợi khen cùng tên các người cảm ơn đều đăng lên báo để các bạn đọc giả xa gần biết nhưng vì là bệnh (sỉn) vậy xin miễn đăng.

BINH - HƯNG

89, Pavillons Noirs (phố Mã mây), Hanoi - Giày nói 543

Đó lại là mấy món hàng bán rất chạy mà có nhiều lời. Nhà buôn nên chú ý. Gửi thơ, để cho:

Sở sản dầu, chế nước hoa, dầu thơm:

Giấy nói: 87.

Chữa bệnh, phòng bệnh bằng thứ dầu nước: là KHUYNH - DIỆP hay thứ dầu đặc là HỒI - THIÊN nước tọc bằng dầu thơm BA - CỎ hiện nay phân dùng người đều quen dùng như vậy cả. Phần đông người quen quen như vậy mà hiệu VIÊN - ĐỀ lại đã gửi được không biết bao là giấy thường lớn trong các cuộc Đấu-Xảo về khoa-Học và Kỹ Nghệ lại xin ta và ở bên Pháp, thời không có quảng-cáo ai cũng rõ ba đều: 1. Dầu-Khuyh-Diệp là thứ dầu nước hay 2. Dầu-Hồi-Thiên là thứ dầu đặc tốt nhất: 3. Dầu-Ba-Cỏ là thứ dầu thơm xức tóc quý hơn hết.

Đó lại là mấy món hàng bán rất chạy mà có nhiều lời. Nhà buôn nên chú ý. Gửi thơ, để cho:

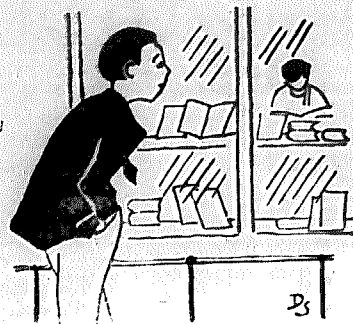
VIÊN ĐỀ

HUẾ

Giấy thép tất: VIENDE HUE

THUYỀN VUI

MƯỜI TÁM ĐỜI HÙNG VƯƠNG

Ngày ngày đi qua phố N... Ngọc -- Quang bao giờ cũng dừng bước trước cửa hiệu Nam-Bình to mở đứng nhìn các sách bày trong tủ kính. Chẳng làm bộ như muốn tìm một quyển sách. Nhưng kỷ thực, chẳng chỉ nhìn qua hai lần cửa kính tủ rồi một cái ghế, kê sau một cái bàn : trên ghế có một cô thiếu nữ ngồi để tách đường ngồi đọc tiểu thuyết.

Chàng đứng ngày người nhìn đến mười mười lăm phút rồi mới chịu rời đi nơi khác.

Nhiều lần, chàng cũng muốn vào hỏi mua một quyển sách nào mà hiệu ấy không có bán. Quí bộ được cô hàng rời quyền tiểu thuyết, ngược mắt lên nhìn mình là đủ rồi. Song còn biết quyền sách gì họ không có. Hồi trước quyền sách họ có thì mình lại không tiền, mà hồi sách xu xơ thì lại sợ họ cười. Ấy cái tuổi gần hai mươi bao giờ cũng vậy, lo bẽn lẽn hơn còn gái đến thì ấy.

Một hôm, Ngọc-Quang đương ngắm cuốn sách biết nói, thì tình cờ một ông vào hàng hỏi :

— Ở đây có bán quyển Mười tám đời Hùng Vương không ?

Cô hàng ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu :

— Thưa ông không.

Thế là chiều hôm ấy Ngọc-Quang quả quyết vào hàng, mạnh bạo gõ tay xuống.

Cô hàng ngừng đầu lên hỏi :

— Thưa ông mua gì ạ ?

— Tôi mua Mười tám đời Hùng-Vương.

— Thưa ông ở đây không có.

Ngọc Quang làm bộ thất vọng, hàm răng trên sẽ cắn lên môi dưới, ngẫm nghĩ :

— Thế thì phiền cho tôi quá.

Cô kia tò mò hỏi :

— Thưa ông, ông cần quyển sách ấy làm ?

— Phải, tôi cần khảo cứu về mười tám đời Hùng Vương.

Rồi từ đấy, cách vài hôm Ngọc Quang lại tới cửa hàng Nam bình hỏi mua quyển Mười tám đời Hùng Vương. Đến

nổi hai tuần lễ sau, hề thấy chàng đi qua phố, có hàng lại cười khúc khích, lăm lăm nói một mình :

— Cái ông mười tám đời Hùng-Vương !

Nhưng bà thân mẫu của cô thì chẳng những không bao giờ khúc khích cười, mà lại lấy làm khó chịu về cách cử chỉ của anh chàng kia, cứ chôn vòn định rõ ngôn tán con bà, mà chẳng bao giờ thấy mua một quyển sổ nhỏ...

Một buổi chiều, cửa hàng sắp đóng. Ngọc Quang rón rén bước vào bằng đồng đặc hỏi :

— Cô đã có Mười tám đời...

Bà mẹ nghe tiếng chàng, ở trong nhà vội chạy ra tươi cười trả lời :

— Thưa ông có.

Rồi bà lấy ở tủ ra đưa cho chàng một quyển sách đã cũ nát, quyển Mười tám đời Hùng-Vương, mà hôm trước bà xin được của một người bạn.

Chàng may mò quyền sách che cũ. Bà kia nghiêm sắc mặt đáp lại chàng :

— Thưa ông, mãi từ đời Hùng Vương thì lật phải cũ mới quý chứ...

Vậy ông có bằng lòng mua không ?

Ngọc Quang lúng túng ấp úng đáp mấy câu :

— Thưa bà... hãy cho..., thông thả để khi khác...

Cô hàng cùng bà mẹ ngọc chàng nói những câu không có nghĩa ấy liên cùng nhau cười ò, khiến chàng đỏ mặt tía tai, ngả đầu chào rồi rút thẳng.

Luôn một tháng, Ngọc-Quang không làm bèn mang đến hiệu Nam-Bình. Một hôm có việc phải đi qua đó, chàng vừa liếc mắt nhìn vào tủ kính thì cô hàng ở trong nhà chạy vội ra cửa, tươi cười chào chàng, nói một cách ân ýếm :

— Thưa ông, mới ông vào mua Mười tám đời Hùng-Vương.

Nhưng lần này, chàng cười gằn, cảm đầu rảo bước.

KHAI HÙNG

AI MUỐN ĐI CHƠI

Chùa-Hương bằng ô tô Phong-Hóa

Ông Nguyễn-quốc-Thuận được giải thưởng nhất về cuộc thi « chọn dân biểu » (một cuộc đi chơi Chùa-Hương từ hồi bằng ô-tô 18 chỗ ngồi; khởi hành từ 5 giờ sáng 5 giờ, chiều về,) có cho báo-báo hay rằng :

Ông muốn bán 18 chỗ ngồi đó lấy tiền cày vào hội Tế-Sinh

Mỗi vé giá 1p.00 bán tại nhà báo số 1 đường Carnot khởi hành vào ngày thứ hai 17 tháng tư tây từ 5 giờ sáng ở nhà ông Thuận số 58 phố Maréchal Pétain (phố Bắc-Ninh).

Ngài nào muốn đi, xin kíp lại nhà báo mua kéo hết vé.

PHONG-HÓA

CÙNG BẮC KỲ THỂ THAO

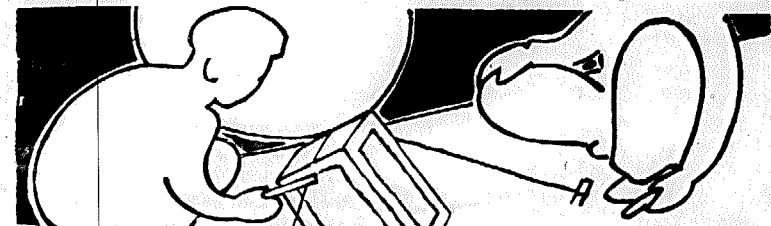
Người nhón với nhau, trong lúc tranh luận bao giờ cũng giữ thái độ nhả-nhắn hoặc cùng bàn với nhau cho ra lẽ phải trái hoặc cùng đùa với nhau mà cùng độc-giả cùng vui, cùng cười. Mặt báo, không phải là chỗ để rở giọng còn để cho thừa lòng ghen ghét thù hận riêng, không phải là chỗ nói mà không nghĩ kỹ xem có nên nói như thế không, quên không biết đến, không cần độc-giả nữa.

Chúng tôi vẫn mong B-K-T-T có cái gì biết hơn chúng tôi, thì bảo cho chúng tôi hay, hoặc công kích chúng tôi cho

chúng tôi biết mà tự sửa. Chúng tôi trả lời bài trước vì bài trước còn đáng trả lời (cũng như chúng tôi đã trả lời báo Đông-phương và ông N-K-Hiêu).

Bài sau đăng trong số báo B-K-T-T vừa ra không có cái tính cách công kích hợp lẽ nữa. Nếu B-K-T-T cứ nhất nhất giữ cái thái độ ấy thì chúng tôi không thể nào nói truyện với B-K-T-T được vì chúng tôi sẽ đâm ra nói như BKTt mãi, không kiêng nể gì độc giả. Điều đó không bao giờ chúng tôi làm.

NGUYỄN-TUƠNG-TAM

HAT TRÔNG QUÂN MỜI

Đêm thứ hai : diễn tích

Tam Đa chúc tụng

(Ông Nguyễn-liên-Lãng, ông Sà-la-Vanh và cô Kim-Chi khen lẫn nhau).

CÔ-KIM-CHI (giáo đầu).

... Tốt giọng, hát lời,

Chữ xưa nay tốt giọng hát lời.

Tưởng rằng chỉ có một loài họ-mi.

Đêm nay mở cuộc hát thì,

Thử xem người hát kèm gì chim kia.

(thình thình thình).

Em đây mỹ tự là Kim-Chi, Tiếng anh thô-thể cũng dư thì thử tài.

Chưa chồng, sao em biết hát ai ?

Hát anh Tiễn-Lãng cùng người chủ làng văn.

Hát rằng : « anh đáng mặt tài nhân.

Pháp văn anh cũng giỏi mà quốc văn anh cũng tài.

Nhất thần tình là cái khỏe khỏe giai,

Ở trong « số mệnh » khéo lai nhai, lẽ nhè...

Anh khỏe vì gió rụng hoa me,

Khóc vì nắng hạ, con ve nó kêu sầu.

Khóc cuộc đời bất bẽ nương dẫu,

Đề cho thánh La-Mã qua cầu thịnh-suy.

Anh sâu anh khỏe tí ti,

Em lầy cái chúng cảm. ả ề em cũng buồn...

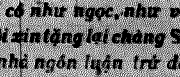
Tập văn anh, em luôn đề đầu giường.

Đêm nào khó ngủ, em vẫn thương giờ xem.

Tức thì em ngủ liền liền.

Văn anh thực bổ-ích hơn hạt sen tàu.

(thình thình, thình thình !)

TIỄN-LÃNG..

... Bả đi đến nhau...

Một lời đã biết đến nhau,

Tri-âm họ phải là câu mới nên,

Những lời nữ-sĩ quá khen,

Ngẫm mình trí mọn, tài hèn dẫu dám đương.

Lời có như ngọc, như vàng,

Thời tới xin tặng lại chàng Sà-la-Vanh.

Là nhờ ngôn luận trữ danh,

Văn chương ít phớt, thông minh lạ đời.

Cứ suy ý-lực trong văn bài,

Ba câu phân đoán chỉ độ vài câu sai.

Sà-huỳnh có cái biệt tài;

Là anh khéo cười ý người làm ý ta.

Cái bả miá nào làng báo đã hít qua,

Anh đem hít lại cũng được ba, bốn lần.

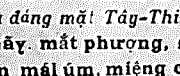
Tình anh quân-tử hiền-nhân.

Ài mà chế riều, anh chỉ câu nằm trong buồn thối.

Rồi anh vát óc, anh lựa nhời,

Nói bóng nói gió, xa xôi cho hỉ lòng..

(thình thình, thình thình, thình thình.)

SÀ-LA-VANH

Đã biết anh hùng.

Anh hùng đã biết anh hùng,

Nhưng đôi ta phải phục bạn ma hồng.

Kim-Chi.

Nổi danh tài sắc ai bì,

Thực là đáng mặt Táy-Thi tàn thời.

Tóc mây, mắt phượng, mây ngải,

Đồng tiền mál úm, miệng cười bông hoa.

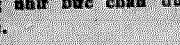
Mặt tròn như cái bánh đa

Cổ cao ba ngón thực là sinh thay ! (1)

Tại kia sừng với sắc này,

Đại ngôn văn-lự, ấy tay giá cũng giá.

(thình thình, thình thình, thình thình.)

CÔ-KIM-CHI

Chỉ có ba ta,

Báo Annam chỉ có ba ta,

Khác nào tam cú có bộ ba tướng diều.

Nhưng em giận đời lắm kẻ bạc diều,

Thấy mình xuất sắc lại ra chiều hé ghen.

Xả chi miệng thể nhỏ nhen,

Ấu ba ta phải tư khen lấy mình.

Làm cho tò mặt tái tình,

Kêu mà thiên hạ xem khinh..

thường xem thường.

(thình thình, thình thình, thình thình..)

TỨ MỖ

(1) Bụng như bực chân đang đang ở Phong-hà.

Giang

tiểu khí trong khí vàng. Tiểu
u mui. Qui đầu tương đương
cười tiền đạo, đầu thấy ra
phát. Mả có người xương
tuyệt hẳn đi để còn lại
ngày thứ thuốc. Kiên-tinh
là khôi rớt. Vì đã nhiều
Còn người nào đang thời
ra mủ, đi là thời kỳ bệnh
độc đương chữa bên) giá
bệnh giang phá ra, thấy
ngầu đen, như thế dùng ngay
kẻ ra đây, đều không đồng
nhận được nhiều giấy của
cùng tên cả người còm ơn
đơn (xin) vậy xin miễn đăng

oi - Giấy nói 543

thông bệnh bằng thư đầu
YNH - LEM hay thư đầu
HIEM xức tọc bằng đầu
hiện nay phải dùng người
như vậy cả
người đau quen như vậy
Đề lại đã glut được
là giải thưởng lớn trong
Xử về khoa-Học và Kỹ
và ở bên Pháp, thời không
cũng rõ bà đều :
th-Điệp là thứ dầu nước hay
biến là thứ dầu đặt tới nhất:
là thứ dầu thơm xức tóc

buôn nên chú ý. Gởi thơ,

HUE
tất : VIENDE HUE

(1) HỒI THỨ HAI

Nhất gia tranh cường

Cảnh thứ hai:

Sơn thủy (tiếp theo)

Tán - Rửa má bảy chữ, ngoảnh đầu lại, thét - kia quân nghịch, nọ quân thù, tán - Tại trạo tiền bửu bối đã bị tha, chỉ còn cách giờ tay chịu trời, Đành cỡi giáp bó tay qui gối, xin đầu hàng may khỏi vong thân.

Sà-la-Vanh ra bạch - tâm trí Nguyên đầu lĩnh chừ đã hôn mang, nên mới thốt ra nhời bi thiết. Thét - hàng hỡi tại chung thân Di-Địch, thà rằng liều mã cách khóa thì.

(Bỗng nghe tiếng trống và tiếng nhạc ngựa.)

Thét - Thận cấp, thận cấp, chi nguy, chi nguy! Nghịch quân đã theo rồi đến kia, ầu ta phải mau mau phục vị! để mở tìm lời năn nỉ, họa may ra còn bút còn ngòi!

Ông Cử Dương ra thét (mắng Sà-la-Vanh) Hồ thậm chân hồ thậm! Nhục tại thị nhục tại! Sà-la-Vanh sọ vôi rụng rời, chịu khuất phục làm nẻo lòng quân sĩ! Trận bút chiến binh ta gặp bị, phải ra chân chạy khỏe là hơn. Bao giờ ta chạy đã hết đường, khi ấy sẽ đầu hàng cũng chưa muộn!

Có Kim Chi, cô Việt-An cùng kêu - Người ngựa đã mệt mỏi, đường lối cũng hết rồi. Liệu bà mưu cứu chỉ em tôi, thần liều yếu cho khỏi vòng lữ hỏa!

Một tên lính ra bạch - Dạ, dám bẩm chừ đầu lĩnh, chỗ kia có một gian bí, ẩn thân vào có lẽ lại hay, đợi quân thù

1) xem Phong-Hóa số 38

nó chạy qua đây, khi ấy sẽ đỡ ra đánh úp, nên chẳng ha?

Chừ đầu lĩnh đồng nói - Hào a! Hào a! Diệu kế diệu kế! Thầu mưu thần mưu! Khả khen cho tiểu tốt trí cao, về sơn-trại sẽ ghi vào sổ thưởng.

(Đầu lĩnh, lấu la chui cả vào gian bí chốn.)

Tử Ly, Nhất gia Cáo, Việt-sinh, Nhất Linh, Nhị Linh cùng lấu la ra rieu một vòng.

Nhất gia Cáo bạch - Quái đã chán quái đã. Kỳ tại thậm kỳ tại. Bọn chúng vừa đây chạy như đàn vịt, giờ đã chốn đi đâu chẳng biết, hân chui trong gian bí bên tề.

Tử Ly cười, nói: Trong cơn hốt hoảng, tâm trí hỗn mê, bọn tàn quân không nấp bụi kia, không mọc cánh chạy đâu cho thoát.

Thét - Rửa má chúng ta cũng nên dừng b. ớc. kéo quân thù đánh úp sau lưng, kíp dàn quân ta vây kín một vòng địch-quân hẳn khó lòng tẩu thoát. Hết lương thực ắt là nhao nhác, phải bỏ gươm cỡi giáp quy hàng Bô quân. (quân đi) phải cái canh cần mặt tuần-phòng, kéo quân nghịch ra khỏi vòng chốn thoát, nghe.

Tử Ly cùng chừ đầu lĩnh bên dàn quân ngồi nghỉ, rồi đánh trống. Đền vãn tới làm cảnh ban đêm.

Trong gian bí - Hoàng chủ tại lò mò ra lắng tai nghe rồi nói: Tán - Gian bí kia ồn núp, tạm được chốn yên thân, nhưng rửa má ngồi đã chồn chồn, không có lẽ lần khăn được mãi! ầu là:

nhân khi trời sụp tối, kíp lần mò tìm lối thoát thân à.

(Nói xong đi mò, hai tay sờ soạng) Tham mưu Vĩnh và tham mưu Hiếu cũng giắt nhau lò mò ra.

Tham mưu Vĩnh nói - Lắng tai nghe đã hẳn rõ ràng có tiếng người đi! cứ phép mầu bầm dện mà suy, ắt là phải có người đi lại.

Tham mưu Vĩnh và chủ trại Hoàng chạm chán vào nhau - Hai người đồng thanh kêu:

Á á á! Địch thị quân thù, mau mau chạy chốn.

(Rồi hai người quay lưng lại nhau chạy mỗi người mỗi ngã.)

Chủ trại Hoàng chạy đâm đầu vào ông Cử Dương. Dương tóm lấy Hoàng.

Ông Cử Dương thét - Bỏ các anh em ơi! mỗ đã bắt được tên quân nghịch, kíp ra tay chới chặt điệu về Ta nên nhân trời tối canh khuya, đến úp trại tất là đắc thắng!

Các vị đầu lĩnh đều đỡ sọ lại, đánh lộn sộn nhau trong bóng tối.

Ông Nguyễn-trọng-Thuật giao chiến với ông Ng-văn-Tổ. Sà-la-Vanh với Kim Chi, Việt-An với Ng-Phùng, Ng-công-Tiểu với Trịnh-dinh-Rư, chủ trại Hoàng với ông cử Dương.

Đồng thanh thét - Ái! á! đây này một quân bút, đã biết tay mỗ chưa, từ rầy nhớ lấy mà nên chừa, bằng nghịch mạng ắt là bỏ sác.

Ngoài kia, Phong-Hóa đứng cười: Hài ha! ha! ha!

Đầu lĩnh trại Hồng Hoàng càng đánh nhau giã.

Đồng thanh nói: Ái! á! tức chết đi này! hay cho lũ chúng bay, đánh ta thua còn cười mà chế nhạo!

Một tên lính ra bạch - Ô hay! này đầu lĩnh Hồng Hoàng trại, cứ làm sao mắt lại quáng gà! Cùng tướng tá trại nhà, cứ nhắm mắt đánh boài đánh hũ!

Thét - Ôi đầu lĩnh, ôi đầu lĩnh ơy mau mau lại tỉnh! mau mau lại tỉnh! chớ có đánh nhau boài mà đau tội nghiệp!

Đầu lĩnh trại Hồng Hoàng - dừng tay, than - Ngờ là quân Phong-Hóa, ngờ đầu hóa quân minh.

Đầu tôi biết tội đã nhiều.

Rắp mang vàng đá mà liều với thân. Chừ đầu lĩnh định đập đầu vào đá, xong không dám, quay lại khóc với nhau.

Hoàng chủ trại bạch - Chừ vị ôi! tay vầy giọt hồng, ruội sa máu đỏ, thế sự rầy đã ra thế đó, đừng thương vay nên liều chạy cho nhanh.

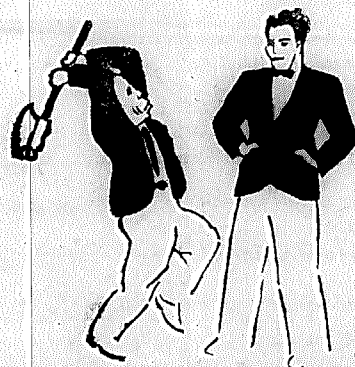
(Có tiếng nhạc ngựa, tiếng chuông, tiếng trống âm âm.)

Đầu lĩnh đồng hô: Chạy! chạy! a! bước được nhanh là người ấy tức trí

(Chạy ra ngoài gian bí)

Một tên lấu la bên Phong-Hóa đứng trông - Tán - Nọ kia quân trại Hồng Hoàng, quân ta kíp đỡ ra mà bắt!

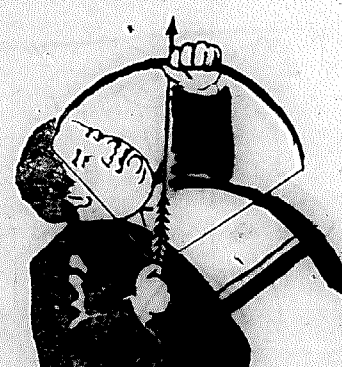
(Quân Phong-Hóa ủa giắt, tiếng trống vang trời, quân reo rầy rầy.)

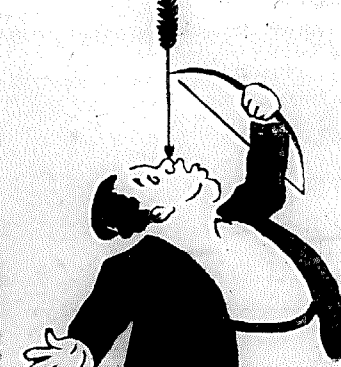
Bác kỹ thể thao vác búa c'iem
Phong-hóa...

... Ai ngờ!

Bác kỹ thể thao đỉnh lấy mũi
tên độc bản Phong-hóa...

... Ai ngờ!!

HIỆU MŨ PHẠM MANH - KHÁ

80 PHỐ HÀNG BÔNG HÀ NỘI

GIA ĐẶC BIỆT không đầu bằng

Mũ hai lần nút chai, kiểu quả dưa rất đẹp, có bảo hành một năm

GIA 1P.60 ở xa xin gửi thư về mua buôn

Ồ! HỜI!

Hồng Hoàng càng đánh nói: Ồ! Ồ! tức chết đi rồi chúng bay, đánh ta mà chế nhạo!

Ô hay! này Hoàng trai, có làm sao! Cùng tướng tá trại mất đánh hoài đánh

linh, ôi đầu linh ơi! ôi đầu linh ơi! mau mau lại tinh! phau hoài mà đau tội

Hồng Hoàng - dùng là quân Phong-Hóa, oan mình.

tội đã nhiều.

ng đã mà liều với thân.

định dập đầu vào đá, im, quay lại khóc rồi

bach - Chư vị ôi! tay ruợi sa máu đỏ, thế sự

o, đừng thương vay nên thanh.

ng ngựa, tiếng chuông, âm).

ph hó: Chạy! chạy! a

nh là người ấy tức trí

a ngoài gian bi)

bên Phong-Hóa dừng

Nó là quân trại Hồng

kíp đồ ra mà bắt!

Hóa uà giáng, tiếng trống

reo rập dật.

HA

Tứ-Lý Nhất-giao-Cao đứng nói - Tán:
Chuồn chuồn bao hội thết, châu châu chực tá voi. Mới giao-phong đã chịu quắp lười, quân cang tướng chạy như con cút! Quyết chẳng dung tha lũ chuột bấy lâu nay là lút rừng vào à!

Thét - Bớ quân! mau thừa thắng đuổi theo, cùng ta quyết ra tay tróc nã.

(Tứ-Lý, Nhất-giao-Cao cùng lúi lút đi riêu mấy vòng)

Hoàng-lăng-Bi chạy nói - Ôi thương ôi nước đã đến chân, lòng thêm ao nảo; chừ vị cổ mà đi đoạn hậu, quyết vì ta bảo hộ ngọn bút cùn, nghe.

Hữu tham-mưu Vĩnh nói: Chủ trại ôi! đầu linh nay đã mặt, mất gan trùn, còn ai dám cản ngăn quân nghịch ch.

Tả tham-mưu Hếu nói: Nay các quân thù lấy chủ trại làm cái đích, chỉ bằng theo họ Táo xưa mà cắt quách năm râu, rồi chủ trại bỏ lại áo long bào, thì lúc đó nghịch nẻo bắt được!

Lầu la Trúc-Định chạy ra nói: Xin chủ trại cùng tham mưu mau chạy trước, còn rặc tôi ra sức ngăn ngừa, đường công gặp lúc quân thua, tay theo lược khá tua chống đỡ.

Chủ trại Hoàng nói: Thét: Người là ai hở? dám múa mồm với khua môi! tôi gặp vạ, người còn chẳng ăn người, huống lại đồ vô danh tiểu t!

Trúc-Định nói: Thưa chủ trại, tôi tuy rằng đồ: song cang-đo-mãng có đeo to búa lớn để hộ thân, đơ-đơ-mãng có u tĩ tên thần, toa-đo-mãng có đầu cá ngao, tôi vẫn cười. Ngăn ấy vật, ngăn ấy bừa bới, giờ một trận huyết chiến ắt thành công.

Tham-mưu Vĩnh nói: Nghe lời nói phách, ta muốn nổi xung, người muốn chết ta cho được thỏa lòng (quay lại chủ trại Hoàng cùng tham-mưu Hếu), còn ba ta nên xa chạy cao bay.

(ba người vào)

Trúc-Định còn một mình, đứng lại nói: Bồng hoa cút lợn, có lúc cũng thơm, ta tuy lâu la, có khi cũng giỏi.

Tán - Rứa mà chừ cái chầy cái cối ắt hẳn là ta, vắn phường creo ta phải giờ ra, còn búa sắt gì để ta chém nghịch.

Nhất giao Cao ra bạch - Quân Hồng Hoàng nay đã chạy sạch, biết theo ngà nào mà cạo mặt mấy tên chơi. (trông thấy Trúc-Định)

Kêu - bớ lâu la! trông người xem cũng ra người. Vậy có biết chủ người chạy đâu không a, lâu la!

Trúc-Định đứng nói - Chạy đâu không biết, mà hỏi chỉ ta! nếu người còn nói, ngọn búa này chẳng tha người được!

(Nhất giao Cao ôm bụng cười)

Thét - A ra người cười, a ra người sược! Oong-đo-mãng ta phải nâng búa lên trước, đơ-đo-mãng chém xuống đầu người sau!

(nặng búa lên)

Tán - nặng quá, cha chả là nặng! rào đó ta... ôi là đó ta!

(Nhất giao Cao trông thấy cười rã rọt)

Trúc-Định thét - Chết đến nơi mà chẳng biết à, này Tây lại đây để ta chém xuống.

(Trúc-Định ra sức bình sinh chém xuống một búa)

(Nhất giao Cao cười rồi lùi lại - lười búa rỗng xuống chân Trúc-Định).

Khóc - Hi hi! hi hi!

Tán - còn chi, thôi có còn chi. Búa quăng tên mất lấy gì mua may.

Nhất giao Cao cười nói - thân vò bao hơi sức, mà cả gan chim chích ghẹo bở nòng, nhưng ta đây đại độ khoan hồng, con dao sắc cạo chỉ đồ tiền tốt, một thả cho mi sống sót, về báo chủ mi kíp kíp lại hàng.

(Nhất giao Cao đã đi Trúc-Định rồi tha cho về.)

Trúc-Định ôm đi khóc, lúi thủ về Ôn bất tận, ơn bất tận, ngãi vô cùng, ngãi vô cùng. Từ nay xin thề với non sông, chừa giết giết vuốt râu Phong-Hóa!

(Nói xong, ôm chân vào).

(Nhất giao Cao đi một vòng, thấy một anh phu xe.)

Ông Sa-la-Vanh trả hình làm phu xe

Sa-la-Vanh nói: Dạ! dạ!

(Kéo xe lại)

Giọng nói hơi run run - Thưa ông gọi xe!

Tứ-Lý nhìn, cười ngất nghẹo, nói với Nhất giao Cao - Nguyên-tiễn-Lăng chèo lên cây me, nay tôi đã tóm được Tổ Dân, cang-đo-mãng - Đắc, Định - công Tiểu cang-đo-mãng-Trịnh-dinh-Ru, bấy nhiêu tướng chạy đã mỗi rừ, tôi biết vậy đã phục quân chờ bỏ bị, duy chỉ còn có chủ trại Hoàng lăng Bi cùng với Hếu, Vĩnh hai tham mưu, kéo tên quân chạy tựa đàn cừu, tôi thương hại thả cho về bên trại.

Gọi - Rứa mà chừ, còn anh phu xe, anh có phải Sa-la-Vanh chẳng ha?

Sa-la-Vanh run sợ, không nói lên lời.

Cười - Ha, ha, Yềng hùng rứa mới gọi yềng hùng, trong thiên hạ duy sử quân dữ Tháo.

Tán - Rứa này, Sa-la-Vanh công tử mero công tử nghĩ giỏi như thần, nhưng qua mắt mỗ e rằng không đáng. Bấy chừ công tử muốn sống, kéo mỗ về đến ải Nhật-Tân.

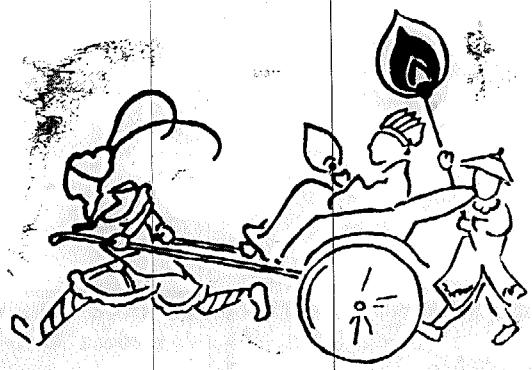
(Nói rồi bước lên xe) Sa-la-Vanh kéo đi.

Gọi - Bớ quân! một trận tra nh hừng nay đã toàn thắng, mau mau trở lại thành Phong-Hóa khao thưởng ba quân nghe.

(Quán - dạ, dạ, dạ.)

Tứ-Lý, Nhất giao Cao cùng lâu la cùng vào,

HẠ MÀN
HẾT

Thét - Ôi, ôi, ôi, ôi! đau cha chả là đau! đòn cha chả là đòn!

Khóc - Hi! bi! hi! bi!

(ngồi xuống ôm chân, quẳng búa)

Tán - Oa lưỡi búa, ôi lưỡi búa, a; ngờ mi phản chủ hại ta. Ráng vào chân đau chết bỏ cha, quẳng cho rảnh để làm chi vô ích!

(Trúc-Định quẳng búa đi)

(Nhất giao Cao đứng cười ngất nghẹo)

Trúc-Định thét - Người đừng khinh thị, mất búa hầy còn tên, tên độc này ta ra sức bình tên, cá ngao nọ cũng còn phải chết.

(rút cung lắp tên bắn)

(Nhất giao Cao dợi tên đến, hất tay một cái, tên vọt lên cao rồi rơi vào đầu Trúc-Định.)

Thét - Ôi, ôi, ôi, ôi, đau cha chả là đau, đòn cha chả là đòn.

đứng nói: Bình tan tướng chạy, nghĩ lại thương ta chút thân sên không trôi nổi còn gà, xếp bình khí về nhà ăn cơm vợ.

Tán - Rứa mà ngựa chạy cùng đường, chỉ còn cách trả hình làm phu xe kéo.

Hát - Cái xe là cái xe tay, Kéo đi kéo lại cả ngày lẫn đêm. Ai ôi, cái nệm nó êm.

Rún lên rún xuống, ai lên xe này Ra sức, tôi là tôi kéo ngay, Có tiền sẽ dùng đình ngũ ngày rồi lại ngủ đêm.

Tứ-Lý Việt-Sinh v.v. cùng lâu la ra Nhất giao Cao nói - Này anh! tôi đã ra sức tìm, mà chẳng thấy bóng chim tăm cá, lũ Hồng Hoàng nó chồn đầu mất cả, anh có mỗi chân gọi xe kéo mà về thôi.

Gọi - Xe! xe!

MOI! ĐẸP!

Có nhiều kiểu chữ rất mới!
In rất đẹp!

Lại giá đặc biệt!

Nhận in đủ các sổ sách, báo chí, quảng cáo, danh thiếp, v.v.

Imprimerie Moderne
62 Rue des Changeurs - Hanoi
Télé. N° 386

THUỐC LẬU VÔ-ĐỊCH

một môn thuốc gia truyền đã nổi tiếng là hay. Chứ không sai nào, thuốc này không hại đường sinh dục, không vật vã nhọc mệt uống thuốc đi làm như thường, lại còn làm cho khỏe, không ngại khổ lên trước nữa. Đã ai bị tiểu tiện buổi tối, hay đi thành ki ỉn nào, nước tiểu vẫn đục quy đầu rớt dính, hay đi tiểu ra những chất lấy nhầy như tơ chuối, uống thuốc này đi khỏi dứt nọc, chừ không đỡ rồi đến khi nhọc mệt rượi say lại tái phát như những thứ thuốc khác. Những người đã uống qua thuốc này đều công nhận là hay nhất, là một thứ thuốc Vô Địch chữa về bệnh lậu. Giá mỗi vỏ 1p.00. Những người mắc bệnh tìm là hay rồi lột phát hạch, phát sốt phát rét, tai ù mắt hoa, củ đinh thiên phác, chỉ uống một vỏ thuốc gang mai giá 1p.50 lập nhệ ngay. Còn người dân ông đi tỉnh bại thận, đái-bà khí hư vì cai rồi quá độ thì uống một hộp có linh bổ thận giá 1p.50 sẽ thấy trong người khoan khoái, bệnh tình bớt hẳn đi nhiều lắm. Đến như người ầu chặm tiêu da vàng hay ợ lên có là phát bệnh phong tích, chỉ uống một gói phòng tích giá 1p.50 là nhẹ ngay nếu phải đi lâu năm mà uống đến ba gói thuốc này mà vẫn chưa khỏi, thì nghĩ là bệnh quạn cách rất nguy hiểm, phải đến tận bản hiệu chữa mới có thể khỏi được. Đán hiện lại còn thứ thuốc bằng rượi để chữa chứng đau bụng đi tả rất thần hiệu, đã thập tử nhất sinh, chỉ uống một chén rượi tổng rượi là cứu được tính mệnh giá 1p.30 một chai con người nghèo khổ cấp bản hiệu cho không lấy tiền. Lúc nào cũng có ông lang tinh con ông lang Khoát chuyên chữa về bệnh tả và tìm là cứu người lang tinh thần chữa các bệnh người nhớn trẻ con. Thuốc chén người nhớn 1p.35 một thang, trẻ con 1p.20.

KIM - HƯNG Dược-phòng
104 bis Route de Hué Hanoi
HAIPHONG 130 phố cầu Đất hiệu MAI LINH
ĐẠI-LY NAMĐINH 28 Rue Champeaux hiệu VIỆT LONG
HUẾ 18 Rue GIA LONG

Ai dùng nước hoa nên biết

NƯỚC HOA - La Reine des Parfumes Nhà chứa nước hoa hơn rất lịch-sự, không hắt, sức một lần thơm mãi.

Lọ nhón 1p50 Lọ nhỏ 0p85

THUỐC SỨC TÓC - Rất hợp thời không nhờn không có gàu, rất vệ sinh không hay đau mắt, miễn chải thế nào cũng không sỏ xuống mặt, giá bán theo bên Pháp, rất ha.

Fixateur Parisienne - tóc cứng hay lộp th tháo nên dùng

Lọ nhón 0p58 Lọ nhỏ 0p50

Fix-Prillanbel - tóc mềm nên dùng

Lọ nhón 0p45 Lọ con 0p25

Brillantine Dollar - tóc này thì ở ông

Thứ thường 0p45 Thứ Lux 0p30

Bán tại các tạp lớn Hanoi

Ở tỉnh xa ai muốn mua buôn mua lẻ xin viết thư hỏi

VAN HOA 48 Rue Tirant - Hanoi

U. U. U.

Của X. L. N. Hanoi

1. Từ vựng hoạt kê

Công tử: Công là của chung, của nước, tử là con, công tử là con của nước, (enfant de la patrie)

Công nương: Công là của chung của nước, nương là con gái, công nương là con gái của chung (fille publique).

II. Cũng dôi xem Kiều

Tương du học bên tây mới về, một hôm giờ quỳnh Kiều ra ngắm, hỏi bạn là Thuát ngồi bên cạnh.

— Anh xem truyện Kiều có thấy tác giả nói có Kiều có mang vào hồi nào không?

— Không!

— Anh nhận là Annam mà không hiểu truyện Kiều, hãy đọc lại câu:

Thất kinh, nàng chưa biết là làm sao.
Có Kiều chẳng chữa là gì?

Của P. H. Q. Haiduong

1. Uốn lưỡi nhâm

Ông gì-o K. thường hay uốn lưỡi để học trò dể phân biệt: hỏ nào nên viết s, x, hoặc tr, ch. Nhân ông mua tờ Phong-Hóa đang ngâm mấy câu thơ của ông N. K. Liễu và Phong-Hóa; dưới ngó đèn xanh cái hỏa lò. Trên bàn «chai» bé, lại «chai» to, bà giáo đi chơi chợt về, thoáng nghe thấy «hỏa lò», chai lớn chại to «mà ông đọc lại uốn cong lưỡi lên» liền hỏi: thơ gì mà lại có cả hỏa lò chại lớn, chại to.

— Đố mợ đoán ra đây.

Khó gì — lại cảnh nường chại ăn, ngổ, bên hỏa lò mùa rét.

— Không phải, đây là bài thơ ngổ uống rượu cạnh hỏa lò, trên bàn đầy chai rượu kia mà.

— Thế sao cậu lại uốn lưỡi ai chẳng tưởng là con trai, con số.

II. Cũng vì lẽ phép quá

Cu Lợi-Hòa nho học xuất thân, là người rất có lễ độ. Một hôm cụ đến chơi dăng cụ Cửu Môn là bạn đồng khoa, ngồi chờ trên gác, điều thuốc hầu lán, chén trà đã cạn, cụ đứng dậy xin kiếu về.

Cụ vốn lễ độ, không hề như thói thường chào chủ nhà rồi quay lưng

bước rảo, cụ cần trọng cử đi giết lú; chẳng may đến cửa gác cụ hụt chân ngã lún xuống mà mồm chưa rút câu:

«Tiểu đệ xin vô phép quon bác nhé!»

Của N. B. L. Kiến-an

Trẻ kho làng bẹp

Năm Toác nohiện, thích hăm trẻ kho môt. Môt hôm đang nằm hủ «có đĩa trẻ kho để cạnh» thẳng châu dươg chơi ở giường trong, bỏ lại chỗ ông nó đương hái thuốc, thấy có đĩa trẻ kho, thò tay chực bốc.

Năm Toác vội vàng quát to lên:
«Cút đây! không ăn được đâu! khi ời lo»

Của T. S. Sơn-Tây

Nghe nhâm.

Thầy giáo — Le roq là con gà sống.
Nhân ở trong lớp là một thằng học trò nghịch ngợm, không chịu nghe bao giờ, nghe thầy chữ cộc, tướng là thầy bảo cộc thẳng Lơ bên cạnh, bên thẳng cạnh đũa một củ vào đầu thẳng Lơ. Thằng Lơ đơ quá, sự sít khộc rồi lên thưa thầy. Thầy gọi Nhân lên mà bảo rằng:
«Sao mậy, lại cộc nó để cho nó khộc?»

Nhân đáp rằng: «Thưa thầy, con nghe thấy thầy bảo cộc Lơ, thì con mới cộc nó chữ»

Của H. V. H. Thái Bình

Lời con trẻ

Nhân chiêm mat, con bé Phát được anh nó cạy xe đạp ở chơi, thực làm. Khi nào nó ngồi lên xe của anh nó là nó cũng thấy bánh xe thỉnh thoảng cứ n. oạt bên nó, chèo bên kia. Nó nghĩ mãi, nó bèn trông xuống cứ thấy bánh xe thỉnh thoảng ngoặt ngược như trước. Một chỗ hình như nó đã nghĩ ra được bên bảo với anh nó rằng: «anh! Cái xe của nhà lo nó khôn quá, chả thể mà hề khi nó trông thấy đóng phanh trâu lo sà lự tự nhiên nó tránh ngay ra một bên không bao giờ để phải cạ.»

Của V. K. T. Hàng-yên

Cách làm văn

Thầy giáo bảo học trò: «trong khi các anh làm văn, không cần phải nghĩ ngợi cho lắm, chỉ xem trong bụng có gì thì viết ra mà thôi».

Một anh học trò nghe lời viết rằng:

«chúng tôi làm văn, không cần phải tư tưởng, trong bụng tôi có những ruột, gan, quả tim, già già, môt quả quít, hai cái bánh, rồi lại có n. ấy bát cơm vừa ăn nữa.»

Của P. V. T. Hưn-yên

I. Lời khai

Quan — Bỏ mày làm nghề nghiệp gì?

Dân — Bỏ con đã đi làm quan tự năm ngoài cơ a

— Quan gì? Ở đâu?

— Găm, quan âm a (chết) và ở dưới đất.

— Mày làm nghề nghiệp gì?

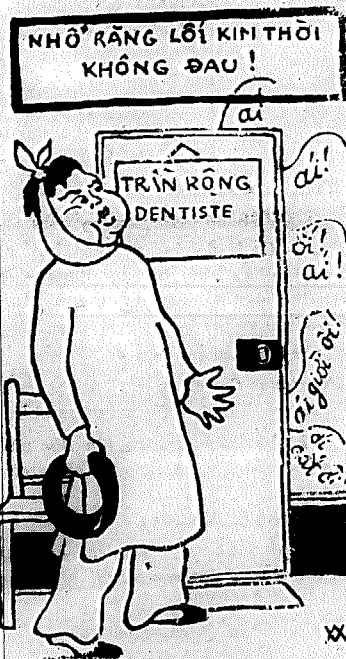
— Băm, con làm nghề dôi a.

— Đòi gì và đóng ở đâu?

— Băm dôi đất đắp đê ở Chợ Suối a.

II. Chông phát

Hai thầy địa lý đến đề mà cho môt nhà phú hĩ kia. Khi đề xong rồi, nhà chủ thết hai thầy một bữa rất no say — rồi hôm ấy thề nào môt thầy bị dấy bụng, đi tháo lồng. Đến sang chủ biết và có ý sỏ thầy địa lý mới hỏi rằng: «thưa hai

Rắc tranh không lời

hầy, đêm qua có cái gì mà nó cứ phảnh phạch ở đằng sau thế?». Thầy địa lý mau trí khôn, đáp ngay rằng: «Thưa, đây là mã của ông được đó, long mạch chảy không kịp nên phải phả phi ra đó, ông tỉnh chàng tôi để có hay không, thật phả chông quá, phả nghe thấy được!»

Thi câu đối

Danh sách

Trúc Nam: Hanoi — Xuyên: N. T. I. Haiphong — D. H. N. Saigon — N. T. T. Khâm thiển — V. X. S. Haiduong — N. D. H. Hoàng Mai — Q. P. L. Champeaux Nam-Định

Hết

Mấy lời phản trần cùng các nhà dự cuộc thi câu đối

Như đã nói trước đến hôm 1 — tháng 4 là hết hạn gửi thi câu đối.

Bản báo đã có chọn những về khá dăng lên báo; xét trong những về đối cân thứ nhất, không có về nào thực hoàn toàn đúng cách — Thành thử không ai được giải thưởng cả — Bản báo lúc ra câu đối cũng biết là khó đối, sợ trước rằng không có ai đối được nên không dám tăng giải thưởng to; vì các độc giả cho bản báo là không thành thực.

Xét ra chỉ có hai câu đối của ông Đỗ Xuân-Tiên Bạch-Mai dăng trong số 34 tuy không đúng cách nhưng khá hơn cả — Vậy bản báo định tặng ông Tiên một năm báo Phong-Hóa

Xin có lời cảm ơn chung cả các bạn và đội dịp khác ta lại sẽ cùng nhau mua vui

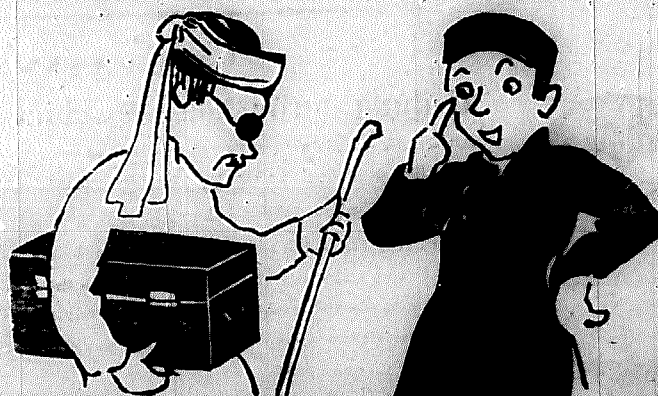
PHONG-HÓA

Mấy lời cảm ơn

Bản báo có lời cảm ơn tất cả các nhà buôn đã tặng giải thưởng về cuộc thi chọn dân hiền:

Hiệu Cư chung (nav don đến No 100 Colon (sans colon) hiệu ruộm Phạm tá hiệu Khanh ký, hiệu Van-Toàn nhà bát giác Tân Dân, hiệu Vũ-đỗ-Thần hiệu Bình hưng và hiệu Nam-ký.

PHONG-HÓA

— Thấy đôi khách đẹp ai thế?
— Ấy khau cụ tôi mới «về» hồi trong năm.
— Thấy thuê xe hay đơn ở đâu?
— Tôi thuê ở trên phố Hàng ngang.
— Sao thấy không thuê xe hay đơn của sở Luois Chức?
— Ấy tại người ta đồn rằng: xe và đơn sở ấy xấu, chủ lại lười công việc giao phó cả cho người làm.
— Ai bảo thế? Hoa chàng chỉ có thấy... Chứ ông L. Chức là nhà cho thuê xe và đơn, đầu tiên đã được nhiều người tin vì xe tốt, đơn rộng môt

Xin chú ý đến Ga Mới đầu cầu Paul Doumer Hanoi

Ở ngõ hàng Khoai Rue Durantony cạnh Gare Mới Đầu Cầu Hanoi số 54 và 56, téléphone số 268, có một xiềng nhận khoán làm các nhà, cửa, đồ đạc và b. n các thức gỗ: cây phiến và xẻ, có xiềng máy cưa làm các thức cửa, liteaux, lattis, các cái cửa l. chớp và cộc, gi. hạ nhất ngoài Bắc, công việc làm rất nhanh chóng được v. a y các quý khách.

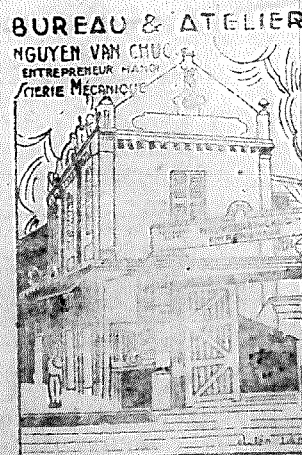
Các quý khách cần sự gì về việc môt thi đặt ngay cho bản niệu v. a khỏi môt thi giờ mà lại c. phân lợi. Ở ngoài gare Hanoi lúc nào cũng có gỗ về b. n.

Bản niệu xin khai môt vài thứ và bản niệu khách trong ít lâu như l. môt thước giải

Rui l. oại ng. 0.027x0.027 Giá 0p056

Lattis 0m027x0.010 Giá 0p30.

Bản niệu xin môt đ. môt các quý khách cần sự gì về việc làm nhà, và hiện đang cần các thợ mộc và thợ nề để đến mùng 10 tháng riêng Annam thì bản

BẮC-KỲ THỀ-THAO VỚI PHONG-HÓA

Phong-Hóa từ khi đổi mới, có mở ra mục « Những hạt đậu dạn » để vạch lối cho các nhà viết văn. Trong số các nhà viết văn bị vạch lối đó có ông Trúc-Đĩnh và ông Lão Ôn — vì hai ông này viết một thứ văn không phải là văn nam (các ông định tâm viết ra như thể để cho văn có vẻ mới mẻ đặc biệt).

Ấy, chỉ vì có thể mà trong B. K. T. T số 121 ngay trang nhất có một bài dài ba cột nói riêng về Phong-Hóa và ông Nguyễn-Tường-Tam. Cũng là một cái bản bành to tát cho Phong-Hóa được một tờ báo thể thao nói tới.

Nếu Phong-Hóa có lầm lỗi, có dốt nát, nếu trong Phong-Hóa có thứ văn không gãy gọn, mà được qui đồng nghiệp B. K. T. T. chỉ cho, Phong-Hóa thực lấy làm cảm tạ, vì Phong-Hóa tự xét cũng thấy mình dốt như B. K. T. T. vậy. Ai dám nói mình giỏi bao giờ.

Thứ văn viết báo, viết sách đã là thứ văn bán cho mọi người xem, thì mọi người đều có quyền bình phẩm đến, đầu người bình phẩm ấy không viết nổi câu văn đi nữa — Phong-Hóa vạch những cái dốt của các báo khác ra, cũng là lấy tư cách người đọc báo, mua văn, không phải là để tỏ rằng mình giỏi hơn, tài hơn. Xin B. K. T. T. xét kỹ và nhận biết cho như thế chứ không phải là muốn « chung bành » với độc giả như ông Trúc-Đĩnh tưởng nhầm đâu.

Xin ông Trúc-Đĩnh lại nhận hai điều này:

Điều thứ nhất là những cái dốt mà Phong-Hóa vạch ra, nó thật là cái dốt, đích xác là cái dốt, chứ không phải là Phong-Hóa « hề ngay làm con » « chẳng đúng chút nào cả » mà ông Nguyễn-Tường-Tam làm thế không bao giờ « sợ lên đạo đức » (!) chỉ có ông Trúc-Đĩnh nói không như thế là « lên đạo đức » thôi.

Điều thứ hai là đã nói đến ai thì chỉ tên vạch mặt cần thận, người nào đã

viết « dốt », đã ký tên thì phải chịu nhận lấy trách nhiệm; câu văn dốt là tự người viết dốt.

Ông Trúc-Đĩnh lại bảo các báo Pháp không bao giờ có những mục như mục « hạt đậu dạn ». Ông Trúc-Đĩnh ơi, một là ông nhầm, hai là ông đọc ít báo tây. Ông cứ mở ngay tờ « Canard enchaîné » (có bản ở bên này) ông sẽ biết là ông nhầm, mà dẫu ở báo Pháp không có cái đó cũng không quan hệ gì.

Ông Trúc-Đĩnh lại bắt chước Nhất-đạo-cáo nhật hạt đậu dạn của Phong-Hóa. Hay lắm! Thật là ông nói sao, ông làm vậy, ông cũng bắt chước Phong-Hóa « vắng mạng nói càn », « hề ngay làm con », « quấy Lôi bôi bẩn », « thiếu tư cách quân tử », « bắt nạt » v. v.

Nhưng lại xin ông nhận cho rằng Phong-Hóa chỉ vạch cái dốt của câu văn, chứ những chữ thơ nhà in xếp nhầm không kể tới, vì đó không phải là lỗi tại nhà viết văn; như « cửa vớt » nhầm ra « cửa vói ».

Nếu Phong-Hóa cũng bắt chước B. K. T. T. nhặt những chữ đó, (như ở trong B. K. T. T. số 120, chữ Hà-thành in ra Hà Thanh, chữ đã in ra chữ đã) thì độc giả họ sẽ cho người nhặt đó là ngu ngốc.

B. K. T. T. lại ra mục Mũi tên độc để bản riêng Phong-Hóa. Phong-Hóa có mục hạt đậu dạn nói chung đến các báo các sách, chứ không có vì thù hận hay ghen ghét riêng, nay B. K. T. T. dựng tâm công kích Phong-Hóa, vì thấy Phong-Hóa vạch dốt của mình ra. Hỏi ai là quân tử?

Đã vậy thì cũng xin nói thực rằng, nếu Phong-Hóa cố ý nhặt hạt đậu dạn ở B. K. T. T. thì cứ bao nhiêu bài là bấy nhiêu hạt — Phong-Hóa không nhặt hết vì cộn bận nhặt ở các báo khác nữa. Cứ xem như ở trong B. K. T. T. số 121 về bài Eclair thắng Stade, mới có 5 giọng mà đã hai hạt rồi; như tái đầu lần thứ hai (tái đầu là đầu hai lần rồi),

như kỷ lục thắng kỷ lục nghĩa là biên chép, mà đầu lấy nghĩa kỷ lục là record cũng không thể nói kỷ lục là toàn thắng được) Chứ nhò dùng đã sai lại thêm những tiếng như oong dơ măng như đoàn dóm tơ áng lệ, thế mà có ai mới nói đến đã phát khùng ngay.

Ông Trúc-Đĩnh ơi, trước khi đâm không, ông hãy xem lại cẩn thận cho rõ nghĩa hai câu cuối cùng trong bài ông viết về công kích Phong-Hóa — xem lại cẩn thận đã rồi hãy phát câu mà bảo người khác là dốt.

Ông Trúc-Đĩnh lại hề ông Đông-Sơn vẽ người (trồng tay lên bàn, bốn ngón gấp lại chỉ chống có ngón cái — đến đây thì (xin lỗi ông), thật tôi phải nói to rằng: hề vậy là ngu, mà ai cũng đồng ý với tôi như thế — Một bức tranh khôi hài nó hay về cái ý nghĩa, chứ về người chống cằm bằng ngón tay cái, hay tay không có ngón, hay thiếu một cái lông mi, thiếu một cái lỗ mũi thì có quan hệ gì.

Tôi xin mách ông rằng bức tranh lễ hội, Đông-Sơn vẽ người đàn bà hai chân phải, đấy, lỗ đấy, đấy mới thực là lỗi — nhưng cho thế nữa, cái ý nghĩa « sự tử lễ hội » có giảm đi chút nào không?

Ông Trúc-Đĩnh lại bảo P. H. công kích thơ sâu, văn sâu mà văn làm thơ sâu, truyện tình khê sô, tiểu thư ho lao, công tử chán đời. Không biết công tử chán đời, ông Trúc-Đĩnh thấy ở đâu, còn như tiểu thư ho lao thì chắc ông định nói bài Nắng mới trong rừng xuân.

P. H. công kích văn sâu chứ không bao giờ công kích truyện tình khê sô. Nói đến

người con gái ho lao không phải là làm văn sâu, và lại một người con gái ho, mà cố quên cái chết nó đời mình, suốt ngày vui vẻ tươi cười không hề một lời than thở thì không biết rằng sâu ở đâu thế? Sở dĩ phải phân giải điều này không phải là để cái cho mình, chỉ vì thấy có người đọc văn không hiểu mà nói nhầm đến lấy làm lạ, phải nói rõ ra đây thôi. Truyện Nắng mới trong rừng xuân vốn viết ra cốt để tỏ cái ý tưởng ở đời phải vui, dẫu chết đến nơi cũng vẫn vui.

Nói tóm lại: cái nhầm to của ông Trúc-Đĩnh là tưởng rằng Phong-Hóa vạch lỗi của người ta ra là để tỏ rằng mình giỏi. Rồi ông không nghĩ gì cả bảo ngay rằng P. H. cũng dốt, sao lại đi vạch dốt của người ta!

Mình là người có lỗi, thấy người ta vạch ra, đáng lẽ xét xem mình thật có lỗi không (nếu có thì sửa, nếu không thì phân giải), thì lại cá tiếng hỏi lại: thế còn bác! bác cũng có lỗi, sao bác lại vạch lỗi tôi — Mình viết văn dốt, người ta chỉ cho tại dốt không, cái bướng: thế còn bác! văn bác cũng dốt, sao bác lại được chỉ cái dốt của tôi.

Nếu cái như vậy thì là người cẩu, không biết điều — Ông Trúc-Đĩnh ơi! từ đầu bài đến cuối ông cãi toàn theo cách ấy.

Nếu cãi theo cách ấy thì không thể nào nói truyện lâu với nhau được, vì trong hai người, có một người cãi bướng. Là ai? Xin để độc giả xét đoán.

NHẤT-LINH

TRÊN MẶT TRẬN

Bắc kỳ thể thao từ nay đã công nhiên khai chiến cùng Phong-Hóa tuân bảo đấy!

Nhưng không rõ rồi ông Tư lý vẫn diêm nhiên ngồi ở trên « công thành » mà hút thuốc lá, hay phải rất quân ra « mặt trận ».

Phong hóa tiếng là một tờ báo « khôi hài » nhưng rất chú trọng về văn chương, nay ra đối phó với một tờ báo dùng toàn những lời « đao to búa lớn » (phải võ) lại càng nên giữ lễ độ với quốc dân.

Vì còn ít học nên không dám dự vào đội quân « tiên phong » và cũng chẳng có thì giờ đâu, để dự vào cuộc « bút chiến » sau này, nên chẳng dám làm dự vào phái « bàng quan », hay đem dự tặc mà phẩm bình vậy.

Trong bài « vài lời cùng báo Phong-Hóa » ông Trúc-Đĩnh cho báo Phong-Hóa đã dùng một cách vạch dốt khốc liệt như vậy, chú ý để chung bành với độc giả và để thỏa kiêu tâm của mình, giá mà lại đúng cho cam, nhưng khôn nỗi quá nửa phần là ông hề ngay làm con, để riết các đồng nghiệp, chứ thực chẳng đúng chút nào cả.

Thế sao ông Trúc-Đĩnh không rộng lòng cho tôi biết cái « quá nửa phần hề ngay làm con, chứ thực chẳng đúng chút nào cả » ấy! Vì ông đã nói, báo Pháp, có mục Querelles de langage, thì người ta trích một đoạn mà phải

vạch dốt, rồi bàn, chữa... « Vậy xin ông trích một đoạn hề ngay làm con ấy ra rồi bàn, rồi chữa cho chúng tôi nghe với. Hay đối với B. K. T. T. những cái « dốt » ấy, nó đã rõ rệt lắm rồi? »

Cách viết quốc ngữ của Phong-hóa thì nát hết chỗ nói: tr, ch, x, d, r, ... cứ loạn sà ngẫu (tôi không hiểu loạn sà ngẫu là chữ ở đâu?)

Chuyện nhạt của B. K. T. T. muốn cho thành truyện mặn, lối biên quốc ngữ của B. K. T. T. đấy:

Chuyện nhạt
Truyện mặn

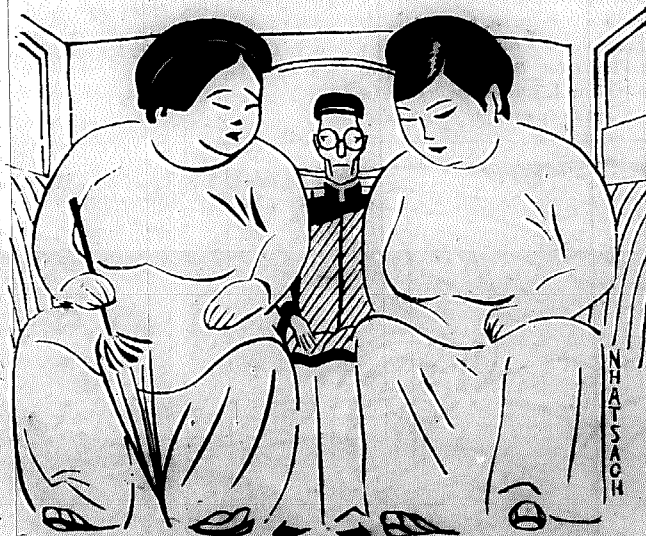
nên Ê-chas-si-Ê, phải thêm vào chữ: Nay Hè Rông, nói nhỏ để biết Qui-cá Mê-si...

Ồ! văn gì mà ngộ nghĩnh lắm vậy. Viết như thế, có khác gì đã sui độc giả, làm một việc mất cả lễ giáo, là phải quăng tờ báo mà làm bầm (!) mấy câu...

Hộp thư — Đành là thư biên riêng cho từng người, nhưng đã công bố lên mặt báo, độc giả không khỏi có lúc vô tình, liếc phải, Thì cái gì là chỉ có hai kẻ và nửa kẻ, Tư lý với nhau như thế có khác gì giọng nói « của tui bởi bếp » (Lời của Trúc-Đĩnh) mà lại giảm cả tư cách đứng đắn của bọn người đã tự nhận là sống về nghề nghiệp văn chương.

Một người đọc cả hai báo
B. X. DIỄN Haiphong

Trong xe ô tô Hế t lo

— Nếu xe đỗ về bên hữu, có bà cả.
Nếu xe đỗ về bên tả, có bà hai.
Mình ở giữa chắc chắn hân vại.

Nên chú ý đến hiệu Lê Huy Phách
12 Route Sinh Từ Hanoi

Mẹ Mốc cho quả chùa Hương

Nước non ước hẹn một lời,
Đã mòn sông cạn đám sai tấc lòng.
Những là đầy ước, mãi mong.
Con thuyền vô định buồm giương,
Nước non, non nước chan chan,
Giác chèo lần lữa Hương sơn thăm chùa.
Rặng; đem rau sắng to mĩa
Mua rằm ba mở cho vừa lòng ai!
Nắng mưa lặn lội bao nài,
Nặng vàng khôn đổi lấy vài ngon rau
Hóa nhĩ sao khéo cơ cầu,
Cho rau này muốn, cho rau lòng ta!
Lấy chỉ lặn khước phương' a,
Nghĩ thôi, mua tạm lấy và quả mơ.
Mơ xanh, xanh ngắt, xanh ngò,
Tuồng mơ đã chín ai ngờ còn non.
Củi xanh gửi lấm lòng son.
Càng gầy gầy giọng, càng ngon ngọt lời!
Rừng chua, rừng ngọt ai ơi,
Ngọt, chua, ừ cũng của trời biết sao?
Mãi sau dù có bữa nào,
Vườn ngành mai nọ, biết bao nhũn tình
Mùi già, với quả mơ xanh,
Gội rửa, chút để dành bạn xa.
Tơ lòng đứt rứt phong ba,
Phong ba nhấp chén thuyền chèo chèo.
Nước dương đầy tấc lữ phiên,
Mong sao chân cứng đá mềm, ai ơi.
Chấp tay với bốn phương trời,
Vài mươi phương phát độ người tình
Vị chẳng ố lặc, hoen hồng,
Lướt hồi khôn thoát khỏi vòng hư vô!

Chấp tay niệm chữ « nam mô »...
PHẠM-THỊ-CÁ-MỐC (Nam-định.)
Định đầu. 22 tháng hai.

Cảm ơn mẹ Mốc

Hôm qua mây mất đồ hồi,
Tuồng ai nhắc nhỡm hòa người tình
Chùa Hương chầy hơi chơi xuân.
Nhớ lời hẹn với tri âm tặng quà;
Thảo thơm nửa khúc mai già
Thêm hai cánh giầu vôi và quả mơ.
Mơ tuy sanh ngắt sanh ngò,
Điền bồi hạt muối mặn nếm ngon ghê...
Lão mai ta để uống rề,
Trà thuyền thơm ngọt hơn trà lên tằm.
Có khi tưởng nhớ tình nhân,
Pha ấm trà đặc, ngồi ngắm thơ tình.
Vườn vơ mình lại hỏi mình,
Rừng có đồ Mốc Nam-thành là ai?
Cảm ơn, nhưng trả h một lời,
Chơi chùa sa chẳng rừ, n, với bạn thơ
Sánh đôi đi một chuyến đi.
Cùng leo núi hiểm, cùng đi hang sâu
Cùng xem giã gạo sắn đầu,
Cùng chơi non nước, ngắm rau hươu tình.
Thủ vui nước biếc non xanh,
Ngâm ngâm ta liếc có mình vắng la
Vuốt vuốt hẹm điếu bao giờ?
Càng nhau vãng cảnh, hứi mơ vãng
Đi h địa 29 tháng hai
15 MỞ

AI BẢO KHÔNG ĐÚNG ???

« AU O FORT » là một thứ đồ chơi rất
thích hợp cho trẻ con, vì nó làm cho
Bắp thịt nở nang Gân cốt cứng cáp

Tinh thần sáng khoái Tiêu hóa dễ dàng
Chơi « AU O FORT » không có gì là nguy hiểm, người sẽ được khỏe
mạnh, nhanh nhẹn, lại thêm nên can đảm.
Ai cho những điều kể trên là không đúng, xin mời tại thí nghiệm tại:
Hiệu Phúc Long
43-phố hàng đầu hanoi-Tél. số 251 bán buôn và bán lẻ

Mùa nực nặc nay xin giới thiệu các ngài
thủ phấn Purblanc để đánh giầy mũ. Nó
có đặc tính là: rất trắng vì chế toàn bằng
nguyên chất Blanc de neige, sẽ đánh qua
cũng đủ trắng một tuần lễ, không thôi tẩy
không hại vải, không bụi, kị dán.
Mua buôn hỏi M.C' ung Phố Nhà Thờ (Lamblot)
gần rẽ ra Hàng Lái Hanoi

Thơ mới

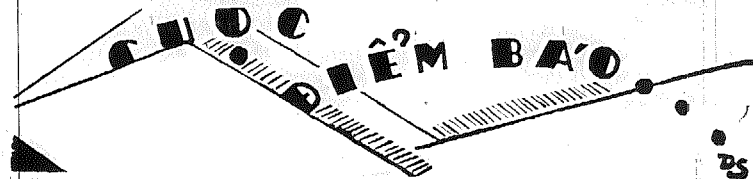
NGƯỜI PHÓNG BĂNG

Tỉnh Hà-nội mưa phùn bay mù mịt,
Lá bàng đeo trên đường những màu đỏ
chết.
Hai bên phố vắng lặng ngắt như tờ!
Tôi bước lên, gọi giầy đêm các vãn, thơ,
Mặc gió lạnh bên tai ú ù thời
Và mả: kẻ long không đang khóc đời
Vanh mủi nước đọng như giọt tranh,
Như đêm một trăng nước sáng long lanh
Trên mũ triều thiên của người thu-si.
Cảnh ừ rã mà ta hồn tôi vui, trẻ,
Càng nâng Ly-Tao lựa chọn mấy tri thơ
Để lá hơi khói lom ơm ấp vừng cây xa

Với lờn nhà giốc ngược hình trên đường
loang
Trời thấp. Mây ám thăm và nặng
Gội cái băng khuỷu lên thanh phố với
lông tôi..
Đào bước đi, tôi cất lên tiếng cười
Rủ mưa bám trên mình và dưới cái
buồn lên trong tri.

Giờ thì, tôi dần, dương vắng vẻ.
Thi-hùng nững nan, tôi cứ tiến lên..
Cho đến khi Hà-Nội sáng chừng đèn..
Mời sự nhớ; đêm nay không chỗ trọ.

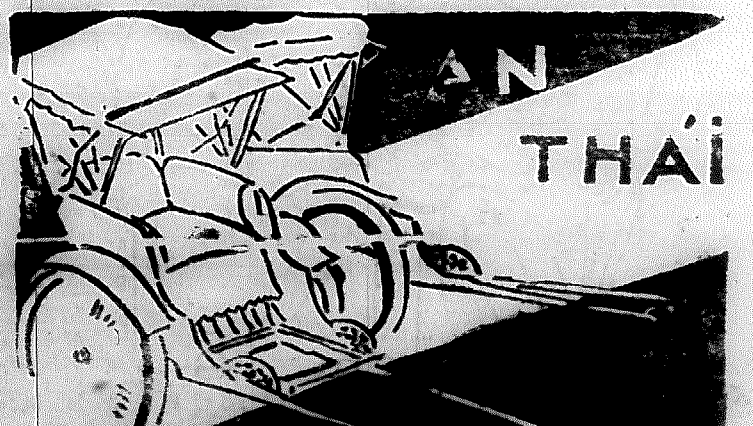
THẾ LỬ

Báo Đông-pháp và cô Năm phi Hay là sự khen chê trong làng báo nát nước ta

Trong số báo 2217 ra ngày 21/1/3, dưới
cái đầu đề « Cô Năm Phi nổi tiếng ở những
chỗ nào? » Báo đồng nghiệp Đông Pháp
đã tìm ra được nhiều điều sặc sỡ đáng để
phê bình cái tài của cô Năm Phi. Nào là:
1 - Lầm sai lạc cả tinh thần và hất,
không khác gì khi trước cũng oán bất
nụ, ch nh có Năm Phi sấm vai Điều
Thuyền mà vịn dấy tay mà nhẩy dầm... (ừ!
mà lố lỵe dấy chứ!)
2 - Cô Năm Phi đóng vai đào trong một
quán hát... theo con mắt địa chúng tôi, thực
không thấy một chỗ nào được chút « đặc
sắc »
Đến cái thanh âm của cô cũng kém cả khi
trước nữa rồi, Tm lại cô đóng trong vở
tuồng này, nói là khoe quần áo thì hơn, chứ
nói là phô tài thì thật sai sự thực... (ừ, có
lẽ nói đúng!)
3 - Theo ý chúng tôi chẳng có một c.đ
nào đáng khen rảo!
Mình đã toàn rừ anh em đi coi hát, bỗng
mở tờ Đông Pháp ra đọc mấy lời « phẩm
bình sắc đáng ấy, lạ, cụ hứng không đi
nữa.
Ba hôm sau,
Lại mở Đông Pháp ra coi. Thì trong số
báo 2219, cũng ở trang nhì, cột ba, dưới
cái đầu đề: « C. Năm Phi vắng mặt trên
sân khấu » (Đông Pháp than thở có ý tiếc
cho cô Năm Phi.) Mình lại được đọc
những lời ban đồng nghiệp phê bình cái
tài của cô danh kỹ:
1 - Vừa ra đi u được ba tối, bà con đất Bắc
còn đang muốn « xem » cái tài « đặc sắc »
của cô Năm Phi, tình tình cô bị đau (rõ
bị) Đông Pháp chắc đương cầu trời khẩn
phật cho cô chóng được bình phục!

2 - Nhưng đào này kém cô Năm Phi chỗ
ấy. Cô mà nững nịu, mà vô vấp Đông Công,
kh ch thích Lữ Bô, có lẽ ít đào sánh kịp (ừ!
thế thì đáng khen lắm!)
3 - Nhưng mà thôi và ta còn c. dip
tr ng thấy c. Năm Phi sấm vai « kỹ nữ »
tức là cái « sô trường » của cô vậy... (ừ!
mà sô trường cả ở lối y phục và điệu
khể vũ như quý đổng nghiệp đã nêu lên
báo ba hôm trước.)
Đọc xong bài bình phẩm, với vàng đặt
tờ báo xuống đi mặc áo để ra rap Quảng
lạc lấy vé, bỗng lại, có một tư tưởng vữa
vở: « Biết đâu, phải, biết đâu, biết đâu
trong số báo ngày mai Đông Pháp lại
không đổi ý kiến đối với cô danh ca. Thì
ta hãy đợi đã... Vì thế lại cời áo ra
không đi lẩn về nữa.
Ngồi nghĩ quanh nghĩ quẩn, nhớ lại lời
đồng nghiệp nước Lữ bàn về sự khen chê
Ngài nói rằng:
« - Chê thì ta không chê ai bao giờ rồi.
Còn như khen ai thì ta phải xét đi, xét lại
kỹ càng, cần thận xem người ấy có đáng
khen ta mới khen ».
Nay báo Đông Pháp trước khi chê khen
cùng một người trong khoảng có ba ngày,
có lẽ cũng đã nói rằng:
- Chê thì ta vẫn chê, mà khen thì ta
vẫn khen, nhưng trước khi chê khen, ta
phải xét đi xét lại kỹ càng cần thận xem
lờ, khen lời chê của ta có đáng giá không
đã.
Nếu ai ngờ rằng lời nói và việc làm của
báo Đông Pháp mâu thuẫn nhau, thì xin
mở báo Đông Pháp số 2219 sẽ thấy ở trang
ba một cái khung vuông quảng cáo của
giành hát Phước Cường, có cô Năm Phi
đóng. Cái khung ấy rộng một bề 25 cm và
một bề 17, cm 7.
Đáng giá lắm!
NHI LINH

Phố Nhà Thờ (Lamblot) gần rẽ ra Hàng Lái Hanoi

Một buổi chiều êm đềm ấm áp, thoáng
điểm mấy hạt mưa xuân.

Công chúa Ly-Nương, con đức Hùng-
Vương thứ mười bốn, cũng mấy ả
ti-nữ theo hầu, dạo chơi ngắm cảnh
trong vườn Thượng-Uyển ở trên đồi cao.
Đi lâu chưa thấy mỏi, công chúa
ung dung bước lên lầu Nạn-nghỉ nghĩ
đưa mắt nhìn khắp bốn phương.

Quanh lầu, là liễu buông màn. gió
chơi sẽ đưa tha thướt. Trông ra xa xa
các đồi liên tiếp, như đàn rùa phủ phục
năm châu. Trên đồi, những cây lá gồi,
thành trắng mà cao, ngọn cây phất phơ
chôm lá xoe ra như tàn quạt. Thành
thoảng điểm những cây thông gốc già
dạn, lá xanh đen như mấy vết thắm
chấm trong đám lá gồi màu tươi. Dưới
chân rặng đồi, con sông Bạch-hạc
quanh co-lượn khúc, ẩn hiện dưới
những chòm cây rườm rà là ngọn.

Ly-Nương ti-lan can, rời cảnh vật bao
la, cúi nhìn xuống cái hồ bán nguyệt
mới thấp thoáng nhỏ lên một vài nồn
sóng mềm mại.

Bỗng nàng hé cặp môi mỉm cười, vì
nàng vừa nhìn thấy hồng xinh đẹp của
minh in trên mặt nước trong xanh tím
lặng. Nàng gờ tay trắng nuốt vin cành
liễu xanh, hé mấy chiếc lá, thông thả
sẽ bỏ rơi xuống hồ. Mặt nước rung
động, hình công chúa cũng rung động,
gợn nước vòng tròn, rông lau mãi ra,
rồi dần dần biến đi như chim xuống
đáy nước mà trả lại bình cho công
chúa!

Ly-Nương vui sướng - cái vui sướng
của tuổi trẻ hồn nhiên - cười khanh
khách, giọng trong trẻo như tiếng con
chim vàng anh đương hót ở trên cành.

- Đây các người! các người lại xem
bóng ta vỡ rồi lại lành.

Bọn ti-nữ xúm xít quanh mình công
chúa, đưa cúi xuống nhìn, rồi cùng cười.
Còn Ly-Nương thì tựa cột lâu, ti-tay lên
lân can, hé cặp môi mỉm cười. Mấy
giọt nước mưa đọng trên lá liễu từ từ
rơi bầm vào mái tóc búi lỏng, để chừa
xuống gáy trông lấp lánh, như những
ngôi sao ló trong đám mây đen.

Bỗng mọi người đều chú ý lắng tai
nghe.

Trong bầu không khí yên lặng buổi
chiều tà, tiếng dịch véo von ở đâu đưa
tới khi bỗng khi trầm, như đến làm
hoạt động một câu xuân êm ái.

Cảnh lầu rung rinh trước gió như
chịu âm hưởng của khúc nhạc thanh
tao, mà Ly-Nương vốn người đa
cảm, cũng thấy toàn thân rung động,
cặp má nóng bừng, trái tim hồi hộp...

Tiếng dịch im bặt... mọi người đều
thở... thấy trong lòng nhẹ nhàng,
khoan khoái...

Từ đó, trong buổi chiều tà vẫn véo
von tiếng dịch.

Suốt năm đêm công chúa Ly-Nương
không chớp mắt, trong lòng thòai thứ:
vì tiếng dịch buổi chiều tà - chiều chiều,

tiếng dịch vẫn bay lượn tới thăm cung
như kẻ lẻ, như kẻ cò, như thì thăm
trong tâm trí kẻ đa tình. Lúc lạnh lạnh
như dịp cười khoái lạc, lúc thắm thắm
như giọng than thở, âu sầu.

Đêm khuya thanh vắng. Ly-Nương
mơ mộng hình như vẫn nghe rành
mạch tiếng dịch bên tai. Nàng mỉm
cười một mình, vì trí tưởng tượng của
nàng đương cố vẽ ra một chàng thanh
niên tuấn tú. Nàng lấy làm lạ, vì nhà
âm nhạc nàng thấy hiện ra đứng trước
mặt nàng giống như hết cái bóng người
nàng trông thấy hôm kia in trên mặt
nước hồ bán nguyệt.

Vua cha thấy công chúa kém tươi,
vóc ngọc ngày một hao mòn, thời lấy
làm kinh hãi. Ngài cho rằng con đã
đến tuổi cập kê, nên buồn về nỗi đêm

Nhưng trong buổi chiều tà vẫn véo
von tiếng dịch!

Công chúa Ly-Nương ốm nặng.

Tiếng mõ rao khắp chốn để dò
cung các vùng lân cận, để tìm kiếm
các nhà lương y.

Song gần một trăm thầy lang kể tiếp
nhau ra khỏi bệnh phòng mà bệnh nhân
vẫn không thấy đỡ. Vì các thầy chẳng
biết công chúa mắc phải bệnh gì.

Một hôm về buổi chiều, một thầy
lang già tới xin chữa. Thầy già, già
lắm, già đến nỗi phải sờ soạng mới
tìm thấy tay bệnh nhân dè bắt mạch.
Công chúa nghĩ thương tình, bèn sẽ
bảo:

Này cụ lang, cụ có muốn chữa tôi
khỏi bệnh không? Nếu cụ muốn vua
cha trọng thưởng thì có cách này khiến

huyền cũng theo cái hình ảnh tượng
tượng mà hiện vào cõi mộng...

Nhưng trong buổi chiều tà vẫn véo
von tiếng dịch...

Nhà tài tử xấu xí từ khi ở điện
vua trở về nơi lầu tranh vắng vẻ, theo
hình ảnh Ly-Nương, ngày đêm
tưởng nhớ đến ai. Tiếng dịch
nay nghe càng rõ rệt, càng âm
như có chịu ảnh hưởng cái đẹp của
công chúa, như muốn bao bọc lấy
lấy tấm linh hồn công chúa.

Ở trong cung, công chúa nghe thấy
tiếng dịch, gao vàng vào lại thòai thòai
như xưa, bệnh cũ ở đâu lại âm
đến. Nhưng khi vua cha cho đi bắt anh
chàng thời dịch tới cung thì bệnh
lại hết.

Đã như thế đến bốn lần rồi. Vua cha
nổi trận lôi đình, ra lệnh cấm bắt anh
gian không ai được thời dịch.

Từ nay trong buổi chiều tà không còn
đâu là tiếng dịch véo von!

Hai tháng sau, công chúa Ly-Nương
lạ ốm, mà cơ phần ốm nặng hơn
những lần trước.

Lần này nàng mắc bệnh là vì đêm
vàng cũng nghe vắng vắng như có ai
thời dịch bên tai, tiếng dịch ả
buồn rầu như giọng ai kể về tình xưa
Hết thức giấc dậy thì tiếng dịch lại im.

Năm đêm liền như thế. Bệnh tình
công chúa xem ra nguy ngập.

Vua cha lại truyền cho đi tìm anh
chàng thời dịch. Nhưng khi đến thì
chàng thì được tin chàng chết đã
năm ngày, thì bề chân trên mộ
đồi cao, đứng ở trong cung có thể
phấy được. Chính chàng thời dịch
ai người nhà phải chôn mình ở đó.

Được tin, đức vua lo sợ, vì bệnh
công chúa một lúc một tăng.

Một quan thị-vệ qui gối đầu rằng:

- Xin bệ hạ cho đào má người
ên để công chúa trông thấy mặt thời
bệnh sẽ khỏi tức thì.

Trong khi nguy kịch, nhà vua cũng
theo lời, chứ biết sao.

Nhưng khi quật mộ lên, di hài
kia chỉ còn lại có một khối tim, cái
cái thì là một khối tim ngọc thạch.
Các quan liền đem về trình đức vua.

Vua cha giờ xem: trong có bình công
chúa Ly-Nương đương ngồi lặng
nghe một người thổi笛.

Ngài liền đem truyện thuật lại cho
con nghe và đưa lụa cao xem viên
ngọc. Công chúa ngắm nghía trái tim
thấy bóng mình trong đó, đem lòng
thương kẻ chung tình. Từ từ giọt
rơi xuống viên ngọc thì trái tim người
xưa bỗng tan ra hòa với nước mắt của
Ly-nương mà biến mất.

Ly-nương khỏi bệnh...

Mà từ đó, đêm đêm không bao giờ
còn nghe thấy tiếng dịch véo von!

KHAI-HƯƠNG KỂ

OUVERTURE 1er AVRIL

ĐỎ - HỮU - HIỆU

TAILLEUR DIPLOMÉ DE L'ÉCOLE DARROUX DE PARIS

N°41 Rue du Chanvre

Coupe et façon impeccable et soignée, adaptée à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants.

Ông Hàn đợi cho vợ đi được một lúc rồi mới ra nhà ngai. mồm mím vào Mai hỏi:

— Có có biết bà bán dặn tôi những gì không?

Mai đang nong đợi biết kết quả sự kiện của hai vợ chồng ông bán, vội vàng hỏi lại:

— Thưa cụ. Bà bán dặn cụ những điều gì thế? Chén biết sao được.

Ông hàn lại gần sẽ nói:

— Bà bán dặn tôi đừng mua nhà của cô, dù cô bán rẻ thế nào cũng từ chối.

Mai thục thà, tin lời ông hàn, buồn rầu đứng dậy, toan từ cáo ra về, thì ông ta lại giữ lại:

— Hãy thong thả ngồi chơi uống nước đi. Làm gì mà vội vàng thế?

Mai nghe câu mời của ông hàn có ý là lời ràng buộc quyết muốn về ngay. Ông hàn cười híp mắt, lấy tay vuốt mái tóc rồi hỏi Mai:

— Có có biết tại sao bà bán không bằng lòng để tôi mua nhà của cô không?

Câu hỏi ngô nghĩnh, khiến Mai phải bật cười:

— Thưa cụ, cháu còn biết tại sao?

— Tại...

Ông hàn đương nói giờ câu, bỗng quay về phía ông lão Hạnh mà bảo rằng:

— Nay ông già nhỏ ông xuống nhà việc nó pha nước mau lên.

Mai vội đỡ lời:

— Thôi, xin cụ tha phép cho, chúng cháu không khát.

— Mỗi khi có sang chơi, uống với tôi chén nước!

Khi người lão bộc đã xuống nhà bếp, ông hàn liền ghé gần lại chỗ Mai, khiến cô sợ hãi vội lùi một bước. Ông hàn tươi cười bảo Mai:

— Bà bán không bằng lòng để tôi mua nhà của cô, là vì cô đẹp lắm.

Mai vừa xấu hổ, vừa tức giận, ngay

1) Xem Phóng-Hóa từ số 36

KHAI-HUNG soạn

ngay loan lước ra sân. Ông hàn nói tiếp liền:

— Tôi khen cô đẹp thì đã làm sao mà cô giận.

Mai nghiêm sắc mặt nói:

— Thưa cụ, cụ nói cụ là bạn thầy tôi, vậy tôi cũng như con cụ.

— Tôi đâu dám. Thì cô hãy ngồi xuống, tôi nói nốt câu truyện đã nào.

— Cụ đề mặc cháu.

— Câu truyện tôi sắp nói hay lắm, hay cho cô, vì cô bán được nhà, mà hay cả cho tôi, nhưng mời cô hãy, ngồi xuống đi.

Mai chỉ lo không bán được nhà, nghe ông hàn nói tới đó thì trong bụng mừng thầm, cô giận lòng ngồi xuống, cô biết đầu rằng đó chỉ là mưu kế của Thiết-Thanh. Ông hàn cũng ngồi đối diện với Mai, dăm dăm nhìn cô nói rằng:

— Tôi có ngót ba chục mẫu ruộng ở bên Ninh Bắc. Chẳng nói giấu gì cô, đó là ruộng tôi mua lại của cụ Tú nhà ngày xưa. Cụ cần tiền đem bán cho tôi, tôi đưa tiền cụ tiêu và từ chối không dám nhận ruộng của cụ, song cụ nhất

định không gả, đòi viết văn tự cho bằng được. Thành thử...

Mai nhẹ dạ, nghe ông hàn nói, lấy làm cảm động, vội ngắt lời:

— Thưa cụ, việc mua bán phải ra việc mua bán chứ. Cháu thiết tưởng...

Ông hàn cười tỉnh:

— Cô cứ hãy về! Cụ với cháu mãi. Tôi đối với cụ Tú nhà cũng như chỗ con cháu, vậy thời đối với cô chỉ vào hàng anh em mà thôi, cô cứ gọi tôi là cụ và xưng cháu với tôi, làm tôi nguợng chết đi áy.

Tranh của Đông-Sơn

— ba bà đều có dính cơ vườn ruộng cả rồi, không thể cho sang tên ấy được. Mà sai đây tờ thì không tiện vì phải vợ con mới có thể giao phó cho những công việc to tát ấy được. Vì thế tôi đương tìm một bà vợ vừa dễ dàng trông coi ruộng bên ấy cho tôi, mà tất phải người bên làng và trẻ tuổi, trẻ... như cô ấy.

Mai nghe nói, hơi chau đôi mày, ngời lời về phía tường, rồi nghiêm trang đáp lại:

— Thưa cụ, bên chúng cháu chả có ai ra hồ.

Ông hàn mỉm cười, mấy ngón tay vẫn xoa cằm:

— Thôi, cô này... nói gần nói xa chẳng qua nói thật... cái nhà của cô ấy mà... không cần bán... mà cũng có tiền... Tiễn cho cô mà tiện cả cho tôi...

— Thưa cụ, cụ giấy gì, cháu không hiểu...

— Lại còn không hiểu. Nghĩa là cô đứng trông coi nhà của ruộng nương bên ấy cho tôi.

Mai bỡ ngỡ hỏi:

— Thưa cụ...

— Đã bảo/ cứ gọi người ta là cụ mãi, gọi là ông... hay là... mình cũng được.

Mai, hai mắt đỏ ửng, đứng phắt dậy, ra liền gọi:

— Ông Hạnh! ông Hạnh!

Thiết-Thanh cười, chạy theo toan lời Mai lại:

— Làm gì mà cô phải gọi rồi lên thế?

Mai sợ thất sắc, tuy lúc bấy giờ người lão bộc ở nhà dưới nghe tiếng cô gọi đã chạy vội lên. Cô biết rằng nóng nảy thì có khi gặp sự chẳng lành lên đầu, ung dung gương cười, trở lại chỗ cũ:

— Thưa cụ, cháu gọi ông ấy lên để sắp sửa trở lại nhà, vì cụ chẳng thương mà mua giúp cho.

Thiết-Thanh ghé gần tận tai, bảo sẽ Mai:

Trong 16 năm chuyên nghiệp về nghề hội họa

Bản sở có đủ 204 cái kiêu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh. Ngại nào muốn xem kiêu đã vẽ xin kính mời quý bộ lại Bản sở, trước là NGUYỄN GIA KHÁNH nay đặt là:

PHUÂN-ỐC TOUT POUR ARCHITECTURE
168 RUE LÉ-LỢI HANOI gần trường Thê Dục.

Sẽ xin tính hạ đồ tạc các ngôi đã có lòng tin yêu nghề vẽ của bản sở trong 16 năm nay.

Vẽ ảnh truyền thần bằng than bay mực tạc

Thật giống, thật khéo Không phai màu

ảnh 50 x 60 2p90

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho
M. TRƯƠNG-TRONG-BINH
Office Indochinois du Travail
31 Route Mandarine Hanoi

Có mẫu gửi ảnh đi các nơi theo lối hình hia giao ngân.

— Có cô chẳng thương tôi thì có ấy!
Mai vội không nghe tiếng, chấp tay
vái chào:

— Lấy cụ ạ, cháu cháu xin về.
— Hãy thông thả, được nước rồi,
uống vài chén chè lấu với tôi đã.

Mai lễ phép:

— Thưa cụ, quả cháu nhà quê nhà
mùa, không biết uống chè lấu.

— Thì làm gì mà vội thế! Vậy cả
nhà lấu đất, có lấy bao nhiêu tiền, có
lấy tôi... bao nhiêu tiền.

Ông hàn ta nghe chừng đặc chỉ đã
nói được một câu có ý vị, tình tứ,
nhắc đi nhắc lại mãi câu.

— Có lấy tôi... bao nhiêu tiền.

Mai không hiểu, ngẫm nghĩ rồi đưa
mắt nhìn ông Hạnh. Ông lão bực dờ
lời cô chủ:

— Thưa cụ, dẫu giá thì đến hai
nghìn đấy. Nhưng vì cụ là chỗ bạn cụ
tú cháu, thì cô cháu chỉ xin cụ nghìn
rưỡi.

Ông hàn Thanh gật gù đọc câu Kiều:

— Thưa rằng giá đang nghìn vàng.

Ông hàn lẩm lẩm tự đắc rằng có tài
đồng đối bả Mai:

— Có bằng lòng nhé?... Hàng lòng
tôi nhé? Ng nghìn vàng đấy! Nghĩa là
nghìn bạc.

Rồi cười ha ha nhắc lại câu Kiều:

— Thưa rằng giá đang nghìn vàng.

Bỗng ông ta ngừng bật, ngẫm nghĩ,
quay ra bảo người lão bộc:

— À ông... ông gì? Ông Hạnh, ông
giục nước mau cho.

Người lão bộc dịu dàng xuống nhà,
Ông hàn lẩm lẩm gó Mai:

— Có nghĩ kỹ mà xem... thật là lợi
cho cô nhiều lắm. Này nhé, lấy tôi...

Mai bấy giờ mới hiểu rõ, tức giận
chảy nước mắt, áp ứng đáp:

— Thưa cụ...

Ông hàn vẫn thông thả nói luôn:

— Lấy tôi, tôi cho nghìn bạc làm vốn,

lại có ruộng có vườn, mà vừa được ở
nhà ở cửa như xưa, sung sướng biết
bao...

Không thấy Mai trả lời, ông hàn lại
nói:

— Có bằng lòng đấy nhé!...

Mai vẫn không trả lời, vì cô tức uất
người, nghẹn ngào không nói được lên
tiếng. Cô đã toàn cự tuyệt, song nghĩ
lại thân gái yếu đuối lỡ bước, nếu
không khôn khéo thì khó lòng thoát
được tay phạm tục, liền dằn dặt đáp
lại:

— Thưa cụ...

— Thưa ông, mà lại...

Mai cười gương:

— Thưa ông, cháu đang tang tóc, dăm
đầu nghĩ tới việc hôn nhân...

Cô cứ bằng lòng là được rồi. Sang
năm, cô hết trở - có phải sang năm
không có?

— Vàng, sang năm.

— Tháng mấy sang năm?

Mai cố nén lòng cảm tức trả lời:

— Tháng sáu sang năm

— Trời ơi! Thế ra còn những 15 tháng
nữa... 15 tháng tức dài bằng 15 năm
cho tôi đấy, có à!... 15 năm ấy biết
bao nhiêu tình?

Ông hàn tìm được câu Kiều nữa, lại
đắc chí cười ngất nghêu. Rồi nói luôn:

— Vậy mười tám năm, à quên, mười
lăm tháng nữa, chúng ta bấy lăm lễ
ngheh hôn, đơm phông huê chúc
cũng được chứ gì?

Mai không giữ nổi lòng cảm tức,
nước mắt dạn dụa, cất vạt áo hi mũi.

Ông hàn lại gần âu yếm hỏi:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

Mai ngừng mặt lên thấy bàn Thanh
đứng sát cạnh mình, liền lùi lại một
bước rồi vội tươi cười - cái cười đau
đớn hơn tiếng khóc - trả lời chống
chế:

— Sao em lại khóc?

là xong, cô biết viết đầy chữ?

Mai nghĩ ra được một kế, một kế
hoàn chỉnh:

— Thưa cụ cháu không biết chữ.

Viết quốc ngữ cũng được.

Chà, cũng thông biết viết quốc
ngữ. Thưa cụ thế này này, vài hôm nữa

mới cụ sang chơi bên cháu, rồi cháu
nhờ người trong họ thảo bộ văn tự.

— Thế cũng được, thế càng hay, tôi
sang thăm nhà cụ, nhà chúng ta. Vậy

chiều mai tôi sang nhé. Thế thì em
ngon lắm!

— Bấy giờ thì cháu xin phép cụ cháu
về.

— Vàng thì có về. Chiều mai tôi đem
tiền sang đấy. Nhà có mặt đầy chữ?

— Thưa cụ cũng khá.

— Thế cô về ngẫm nghĩ đi nhé. Cho
đôi ý kiến mà rầy ra đấy. Nhà cô, mà

tôi đã không mua thì tôi đó đưa nào ở
vùng này mua rồi. Không những thế...

Nhưng ấy là nói phông xa đấy thôi,
chứ chắc cô thương tôi lắm rồi...

Ông hàn trong lòng sung sướng, lại
ngẫm một câu Kiều nữa:

— Giá này dẫu đúc nhà vàng cũng
nên.

Mai cấp nón vái chào:

— Lấy cụ ạ, cháu xin về.

Hàn Thanh cười:

— Không dám, em về nhà, thế chiều

mai em nhớ nhé... À tên em là gì nhỉ?

— Thưa cụ tên cháu là Mai.

— Thanh Mai! Thanh Mai! Đợi ta có
lẽ sẽ lại bởi duyên giờ. Thanh Mai, hay

lắm!

Mai đã bước ra tới sân, gọi ông lão

Hạnh ra về, ông hàn còn dặn với một
câu:

— Vậy mai nhé Mai?

Rồi ông ta lấy làm bằng lòng, rằng đã

tim được chữ mai có hai nghĩa, mĩm

cười, vẫn về bộ rìa, đứng nhìn theo,

là xong, cô biết viết đầy chữ?

Mai nghĩ ra được một kế, một kế

hoàn chỉnh:

— Thưa cụ cháu không biết chữ.

Viết quốc ngữ cũng được.

Chà, cũng thông biết viết quốc

ngữ. Thưa cụ thế này này, vài hôm nữa

mới cụ sang chơi bên cháu, rồi cháu

nhờ người trong họ thảo bộ văn tự.

— Thế cũng được, thế càng hay, tôi

sang thăm nhà cụ, nhà chúng ta. Vậy

chiều mai tôi sang nhé. Thế thì em

ngon lắm!

— Bấy giờ thì cháu xin phép cụ cháu

về.

— Vàng thì có về. Chiều mai tôi đem

tiền sang đấy. Nhà có mặt đầy chữ?

— Thưa cụ cũng khá.

— Thế cô về ngẫm nghĩ đi nhé. Cho

đôi ý kiến mà rầy ra đấy. Nhà cô, mà

tôi đã không mua thì tôi đó đưa nào ở

vùng này mua rồi. Không những thế...

nhắc lại một lần cuối cùng:

— Chiều mai nhé. Mai?

Mai không trả lời, không quay lại, đi
thẳng ra cổng.

Mặt trời đã lên cao, điểm ánh nắng
lên rẫy núi Tam Đảo, như vẽ chỗ tìm
chỗ vàng. Một đám mây trắng nhỏ vừa
ngang ngang như làn khói nhạt. Trên
một ngọn đồi phản chiếu ánh vàng. Lơ
thơ mấy cây th ng. Lá xanh đen xò
ra như những cái tàn cầm trên lưng các
rùa.

Cũng cảnh ấy, hôm qua Mai ngẫm
thấy bi kịch của một núp ở trong cơn bão
nay có chỉ thấy, nhuộm một sắc buồn.
Cho đến tiếng chim xuân riu riu rít hót ở
trên cành, có nghe như toàn những lời
mời mĩa.

Hai người lẳng lặng đi về nhà như
không ai nói với ai nửa lời. Bỗng Ma
bưng mặt khóc. Lão bộc buồn rầu hỏi:

— Sao cô khóc thế?

Không thấy Mai trả lời, ông ta lại nói:

— Ông hàn nhận lời mua nhà cho cô,

có còn buồn về nỗi gì?

— Mua nhà à? mua người ấy?

Ông lão không hiểu, nhưng biết

rằng cô chủ đương có sự gì đau đớn, lắm

nên không dám hỏi nữa. Còn M i thời

tuy trong người mỗi một, mà trời lại

hơi oi, nhưng vẫn dần bước trên đường

cho mau về tới nhà, là vì cái hình ảnh

hàn Thanh vẫn còn lưu lại trong

tâm trí cô, khiến cô sợ hãi, lúc nào cũng

có cảm giác bị người đuổi theo sau.

Về tới nhà gọi cổng. Người ra mở

cổng không phải là con bé bé hàng

xóm mà ông lão bộc nhớ trông nhà họ,

nhưng lại chính là Nguyễn Lộc.

Mai lùi lại một bước, ngờ ngợ như

không kịp chào hỏi. Cô vừa kinh ngạc,

vừa sung sướng, không nói được nửa

lời. Con Lộc thì vội vã tươi cười:

— Chào cô, tôi ở Phúc-yêu đi chuyên

xe tám giờ về thăm cô và xem cô cả

bán được nhà không. Tôi hỏi thăm mãi

mới tìm được nhà cô. Khi đến nơi, gặp

coá bé con, nó nói cô sang làng bên

cạnh.

Mai bên lên vào không trả lời? Lộc

lại hỏi:

— Vậy công việc của cô ra sao. Đã

dạm bán nhà cho ai chưa?

Mai se sẽ đáp:

— Thưa ông, không có ai mua...

xin mời ông lên nhà ngồi chơi.

Rồi quay ra bảo ông lão Hạnh:

— Ông lên nhà giải chiều mới ra,

rồi mời qua tham ngôi chơi, tôi xuống

nhà đun nước.

Nói xong, cô chào Lộc rồi chạy vụt

xuống bếp.

(còn nữa)

KHAI HUNG

NGUYỄN CHẤT: Jasmin, Violette, nước Hoa thủy tiên

Quelques Fleurs, Fleur d'Amour, Rose, Menthe.

1 lọ 3 grammes 0p20, 1 tá 1p80, 10 tá 17p00

1 lọ 6 grammes 0p30, 1 tá 2p70, 10 tá 26p00

1 lọ 20 grammes 0p70, 1 tá 6p30, 10 tá 62p00

PHÚC LỢI 79 Paul Doumer à Haiphong

Bán buôn và bán lẻ tiền cước bản hiệu chủ

Trước cửa hiệu nhỏ 107 Hàng Đào nay cửa hiệu to 21 Phố Hàng Quạt
đó là chỉ chứng chỉ chắc chắn về sự phát đạt và tiến bộ của bản hiệu. Được
như thế là nhờ ở lòng yêu của các quý khách đã chiếu cố đến Tân Thịnh
trong bấy lâu nay. Vậy muốn khỏi phụ lòng quý khách về mùa hạ năm
nay bản hiệu mua rất nhiều các thứ vải đủ các hàng để may hân các quý
khách bằng một giá rất phải chăng.

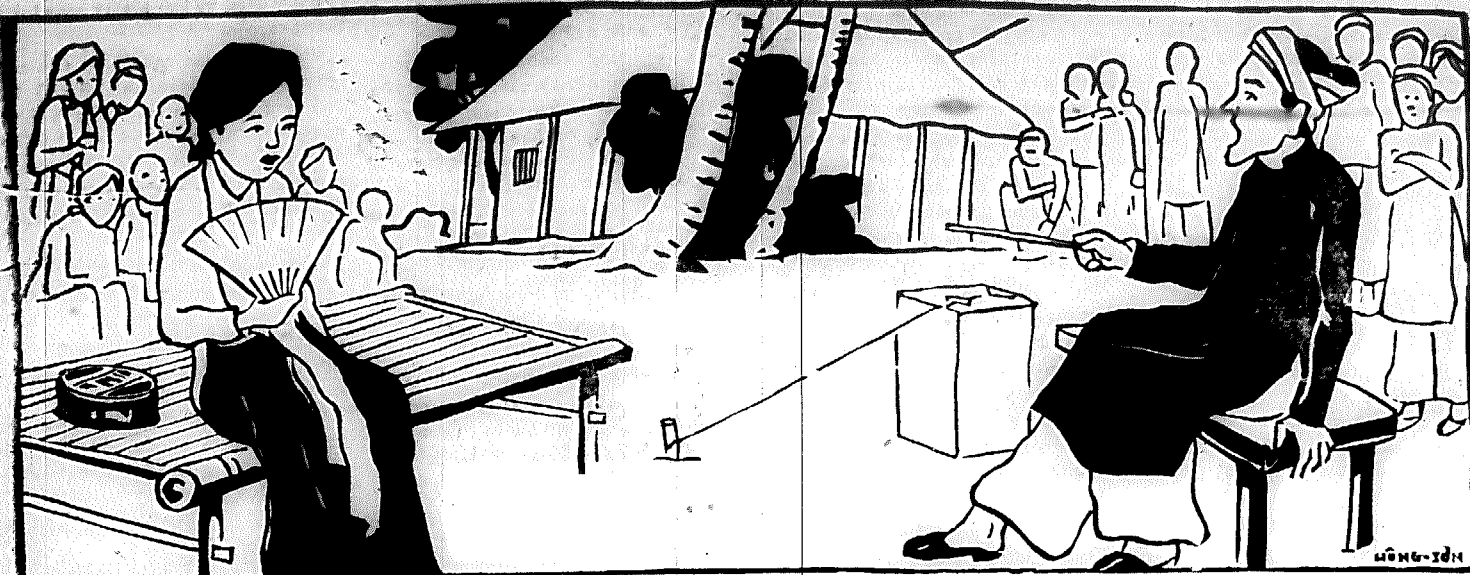
Xin mời lại may thử đồ lòng thành-thực của bản hiệu.

Tân-Thịnh chủ nhân Cẩn-bạch

Nếu muốn được giấy ta, giấy tây, giấy KIM-THỜI đủ
các kiểu, vừa bền, vừa đẹp lại vừa rẻ xin mời đến hiệu
TOÀN-THÀNH chủ-nhân là M. PHẠM-VĂN-SƯU ở 37
Route Mandarine.

Trong thời-kỳ kinh-tế khủng-hoảng, lại được hiệu
TOÀN-THÀNH đóng giấy một cách đặc-diệt như thế
tưởng các quý-khách không nên bỏ qua dịp tốt thì phải.

Một cuộc thi hát trống quân

Nữ: — Cho biết quý danh,
Trước xin cho biết quý danh.
Làng là quê quán niên canh thế nào
Sau đây cuộc hát đối trao.
Phải duyên thực nữ anh hào thân ta
tương thân.

Nam: — Họ Cửu tên Sùng.
Như anh họ Cửu tên Sùng.
Trẻ làng Bải-bíp biết sùng Móm sùng.

Năm nay tuổi chưa bao nhiêu,
Vừa đương hăm sáu chưa điều vợ con.

Nữ: — Nói rồi đã rồi.
Khá khen rồi rồi đã rồi.
Nhưng bộ răng móm bày chôn trước kia.
Em đây ngậm đầy mà suy.

Xuân xanh cụ chẳng tằm gì sáu mươi
Nam: — Giận lại phi cười,
Nghe xong giận lại phi cười.

Mới hay răng tóc góc người xưa nay
Đợi chờ em bày ngồi đây,
Đành tìm đến hiệu này hỏi qua.

Nữ: — Nào phải đâu xa,
Trước kia nào phải đâu xa.
Trần - Quang - Minh hiệu vốn nhà
chuyên môn

Nghề răng lừng lẫy tiếng đồn.
Làm răng về đẹp, làm tôn về người,

Nam: — Sức nhớ ra rồi,
Đấy anh sức nhớ ra rồi.

Nhà chuyên môn đó chủ tôi đã giởng.
Số trăm chín chín hàng Bông,
Trần-quang-Minh hiệu chuyên giởng
chữ rằng

Nghề tinh ít kẻ sánh bằng,
Giao thiệp nhả nhặn, phải chăng già
tiền

A gặp B

Bác này riện rở quá chừng.
Sơ mi (Chemise) chật cổ ngực lưng rộng
thừa.

B Giống như lối áo ngày xưa,
Vi may thợ vụng cắt bừa biết sao.

A Thân sơ-mi có xa nào,
mới làm bằng gạo (1) đã bao tiếng đồn.

B Ngắm áo bác với cổ cổn,
Mối hay may khéo làm tôn vẻ người.

NG-RANG T. Q. MINH

1 N° 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đồng-xuân

Thuốc thấp đã có tiếng

Ái bị chứng thấp, tê buồn nhức buổi gần
sớm, hoặc các bà sản phụ khi sinh đẻ
chứng này bị rất các chứng tê, nên dùng
thuốc thấp hiện xong-thành bệnh
cũng thể nào cũng khỏi vì thứ thuốc ấy
truyền đã ngoài trăm năm mà chứng
bị lại kinh nghiệm thêm vào nhiều vị thành
một phương thuốc hoàn toàn lịch nghiệm
đi dùng qua đều khỏi cả trăm người
không sai một. Thuốc bóp ngoài mỗi chai
p.30. Thuốc uống trong mỗi hộp 2p.00.

Lặn giang mai

Định lặn phát đại bút, ra mũ quy đầu
cung, dùng luôn 5, 6 lọ thuốc lặn Xong-
Thành là khỏi thuốc này không hại sinh
dục mỗi lọ 0p.60.

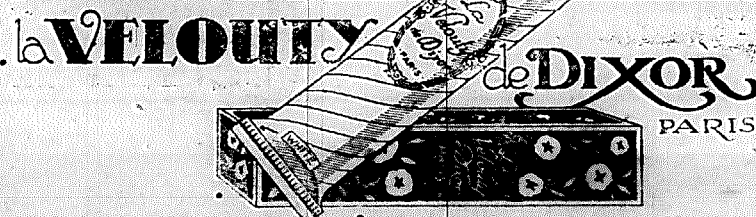
Giang-mai nổi hạch lở loét quy đầu, khi
rết khi nóng giết thịt nhức xương, dùng
thuốc Xong-Thành là chóng khỏi thuốc
cây cũng không chất độc mỗi lọ 0p.80

Ái chữa khoan bệnh tích không khỏi giá
bại tiền.

Sau khi 1 khỏi bệnh tích dùng 12 hộp
bỏ thận là khỏe mạnh như xưa và tuyệt
không di độc còn lại, ích lợi cho
dưỡng sinh dục mỗi hộp 2p.00.

Xong-thành 34 phố Chợ Đồi — Hanoi
Đi viết thơ và gửi nửa tiền trước làm
thả có thuốc gửi đi.

Xong-Thành 34 phố Chợ Đồi — Hanoi

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng màu già càng mỹ khi
ra rưa ra nắng cũng khi nháy đầm mà có bờ hời ra cũng không giảm
mất màu kem Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng
thay thuốc nẻ thì không thử nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại lý độc quyền: LUNE FAT 23 - Rue des Changeurs, Hanoi
TAI HAIPHONG: có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrז Mohamde,
TAI NAM ĐỊNH: Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Carreau.

Cần dùng Đại-lý các tỉnh xin viết thư về chằm trước

Kể từ 1er janvier 1938

200 SÔ BIỂU...
Ai sẽ chúng ??

Sô đầu: 1 cái xe đạp đáng giá 60p.00
Sô thứ nhì: 1 cái xe đạp đáng giá 30p.00
Các Ngai có xe đạp xe nhà đem lại ma
sơn, chữa, hoặc mua hàng ở hiệu Đồng-
Mỹ 64, Hàng Gạo, từ 6p.00 giờ lên bán hiệu
xin biểu một số.

TA TÂY

Xưa nay hàng hoi

gì của ta làm cũng

có phần kém hàng

của tây nhưng áo

pull-over của hiệu

Cự - CHUNG dẹt

có phần xuất sắc

chàng kém hàng

của tây chút nào.

CỰ - CHUNG

68 Rue de la Citadelle Hanoi

Tiệm Đức Thắng

Bán thuốc lã

148, Boulevard Albert 1er Oaka

Kể từ 1er Mars này, hiệu HƯƠNG-KÝ

Photo 84 Hàng-Trống đặt một giá riêng

cho các quý khách đồng bang mình đến

chụp ảnh giá từ:

Op30 6x9 Op70 9x12 1p00 10x14
1p20 13x18 2p00 18x24 3p00 24x36
Anh phóng đại từ 3p00 giờ lên.

Hương-Ký cần bậc

CUỘC THI ...

Bản báo mở cuộc thi này để các bạn xa gần (trừ những người trên 100 tuổi) mua vui.

Các bài « kén vợ » không được quá 30 tiếng, người dự thi muốn kén ai tùy thích riêng, nhưng bài viết phải có tính cách vui để những người đọc báo, không kén vợ, khi xem bài đó cũng có cái thú như người kén vợ vậy.

Cuộc thi này có cái đặc sắc là không có giải thưởng nhưng bài nào đáng nhất thì cho nhất, bài nào đáng nhì thì cho nhì và sẽ cứ mỗi tháng lại đăng tên bài nào hay nhất, và hay nhì.

PHONG HÓA

Số 10. — Đọc kỳ báo ngày 17-3, thấy bài dự thi số 2 tôi phải cho làm lạ rằng sao trong thiên hạ lại có người trùng ý tưởng nhau quá thế, nhưng có lẽ là sự thường của trời đất.

Dưới ký tên Liên Mai, mà lại là gái: hi hèn thật.

Nhưng cũng không sao. Tôi đây cũng muốn kén được người vợ như thế lắm và nếu cô Liên-Mai cũng như thế thì xin cô lượng xét lại tâm tình si này mà lấy quách tôi đi, vì như thế chúng ta sau này đẻ tám đầu y hợp lắm.

NGŨ-ÔN

Số 11 -- Những nhằng kén vợ

Tôi muốn lấy vợ đã lâu, chẳng muốn lựa chọn khó khăn cho lắm, nhưng không mấy người theo được lẽ cưới của tôi nên lẳng đing 99 năm nay, tôi vẫn chưa vợ.

Cách chọn có một điều:

Đức hạnh, tiểu tài, xuân xanh mấy cũng mặc, chỉ cần là người Hanoi và phải ở hàng bông Đệm (chớ nhầm với bông Lở) hay phố Mới chẳng hạn, chứ dài gương mà lại ở hàng Than, hàng Mắm thì dầu bèo này xin chịu.

Lệ cưới của tôi:

1. Cô thách thì thách những thứ khoáng vật thường thường như đá cuội đá sỏi. Chứ vàng bạc tôi chưa mượn được ai khai mỏ.

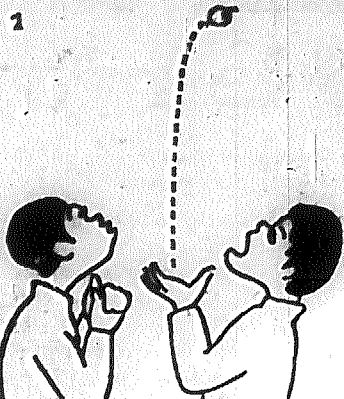
2. Tôi định cưới vào ngày sát chủ cho những chủ ông như chủ nợ, chủ xe v. v. hết đến đời tiền.

3. Xe thì thuê xe cút kít hay xe đạp cho được nhiều, chứ ở tôi thì hơn không sang.

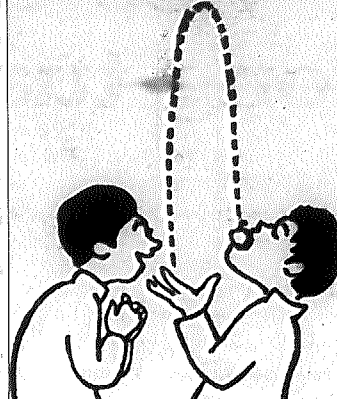
4. Còn thiết họ nhà gái thì tôi định pha nước với vì vì là thứ sản vật quý của miền bọm mới tìm ra, chứ sấm bành chè lùn, cơm tấy, cơm chiên, mất quốc

KHÔNG KÉM GÌ XIỀC

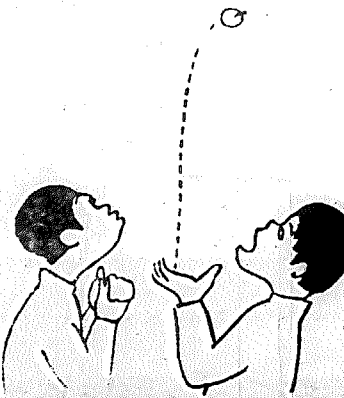
Tặng L.V.Nh

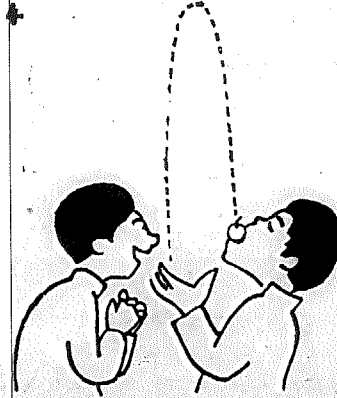
— Anh coi tôi tung quả táo trúng vào giữa mồm.

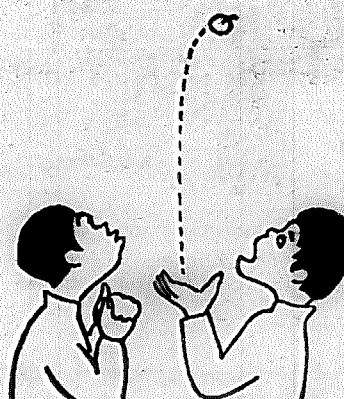
— Ô! tài thật nhưng chẳng qua hú họa.

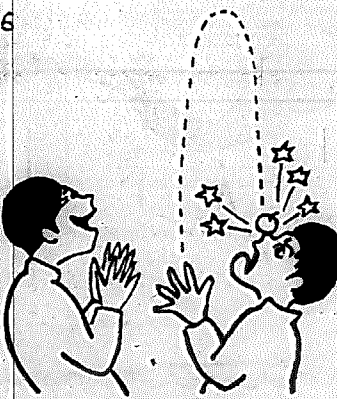
— Hú họa à? Tôi lần lại chỉ nữa anh xem.

— Ô! cứ nh! Thật là thiên tài!

— Anh phải biết tôi làm 100 cái trứng cá 100.

— Ô! trúng nh!

... KÉN VỢ

hôn mà cơm ta thì nhà ai lại không sẵn. 5. Còn lệ lại mất, tôi chọn con giống không tại cho khởi phải nghĩ đến cắt hay không cắt như con công, con vịt. Ai thuận xin cho biết ngay kéo sắp hết mùa xuân rồi tôi sắp qua một trăm tuổi mất.

Số 12. — Chánh tổng Chén kén vợ

Ngày xưa Phụ-nữ thời-dam kén chồng, tôi đơng về phe người bị chọn, chớ mãi chả thấy có nào kén người như tôi: uồng công mà phải tiền mua báo.

Nay được làm người đi chọn, xin cứ thực tường khai:

Tôi đã có một vợ, nhưng phải tìm thêm vài người nữa, vì cảnh nhà bắt buộc, mà tôi chắc cảnh nhà ai cũng thế.

Cả sông dòng chợ, lắm vợ vui nua, lại còn:

Nếu chồng đi làm, họ dù người nói chuyện, khỏi ngồi lê đôi mách, sinh hư. Ha, bốn ư? Tam cúc. Năm, sáu ư? Tô tôm, bài chán càng vui.

Nếu nhà chồng có nhiều công việc, dù người đỡ đần, khỏi nuôi người ngoài, tốn tiền mà không cần thận bằng.

Vậy tôi nhất định kén thêm:

1) Người phải đầy đủ, mà lớn lớn (tài lớn).

2) Phải là cô ế chồng (để mới biết quý).

3) Phải thiệp dơi, chớ ngày thơ (vì tôi làm bạn, cần giao thiệp).

4) Phải là « mở » mà đừng mở đất.

Cô nào đủ ngần ấy nét mà bằng lòng xin gửi đơn và ảnh 9x12 cho Chánh tổng Chén nhờ báo Phong-Hóa chuyển giao. Nếu không đủ như vậy cứ nói thực tôi sẽ xin chấm chước.

Còn như thứ tự ai gửi đơn trước được ở trên

CHÁNH-TỔNG-CHÉN

Số 13 -- Người vợ tôi kén phải là một người con gái vừa giàu, vừa xinh đẹp, vừa khỏe mạnh, vừa khéo léo, và phải ngu ngốc, dấn dạn hết sức.

Vi...

Vì nếu cô con gái nào mà không xinh đẹp, giàu có, khỏe mạnh, khéo léo như tôi đã kể ở trên kia thì tôi không lấy làm vợ.

Mà cô con gái ấy nếu không ngu ngốc dấn dạn hết sức thì cô ấy cũng chẳng lấy tôi làm chồng.

FLY-TOX

Janvier 1932

BIÊU...

hùng ??

Đáp đúng giá 50p00
Đáp đúng giá 30p00
Đáp đúng giá 10p00
Đáp đúng giá 5p00

TÂY

hàng hó

làm cũng

kém hàng

phưng ao

của hiệu

UNG dệt

xuất sắc

kém hàng

chút nào.

CHUNG

Citadelle Hanoi

Thăng

ốc Lào

Albert (er Dakota

hiệu HUONG-KY

ng đặt một giá riêng

đồng bang mình đến

9x12 1p00 10x14

18x24 3p00 24x36

3p00 gửi lên.

Huong-Ky cần bạc

ANH MỸ-THUẬT

Hiệu Khánh Ký công ty

3, Rue Borgnis Desbordes (Phố Tràng Thi số 3 cũm Hàng Trống)

Đã nổi danh ở Pháp và khắp cả cõi
Đông-dương
là Quảng Cáo

Ảnh 13 x 18 cả khuôn và sous verre
(Theo kiểu bên) 2p.00 1 cái

Ảnh 18 x 24 cả khuôn và sous verre
(Theo kiểu bên) 3p.00 1 cái

Chuyên môn làm ảnh Phóng Đại

30 x 40 cả khuôn giá từ 5p.50 đến 9p.00

50 x 60 — id — — 8p.00 — 15p.00

60 x 80 — id — — 15p.00 — 30p.00

Đại-lý: FILMS AFFA

có ống kính rất sáng

Giới đảm hay râm. Ảnh lại càng dịu dàng đẹp như ảnh bên Âu Mỹ vậy.

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

TIN TRONG NƯỚC

Lễ tuyên bố các quan lại người Nam

Có tin sẽ thực hành thể lệ tuyên bố các quan lại người Nam thuộc ngạch Trung. Bắc-ký như sau này:

Các tuyên bố đều phải sát hạch cả. Kỳ thi ấy mở riêng cho các sinh viên các trường Cao-dẳng và các viên chức các ngạch hợp lệ, nhưng bao giờ cũng dành chỗ cho cụu sinh viên các trường Cao-dẳng luật học và cao học đã được ghi tên vào ngạch quan lại.

Việc tăng lương cho các quan lại.

Chính phủ hiện đương chủ tính tăng lương bổng cho các quan lại, song đợi khi ngân quỹ rồi rã mới thi-hành.

Bỏ lệ phạt phần thưởng

Muốn thi hành chính sách tiết kiệm vừa rồi quan Thống sứ Bắc-ký đã sức cho các viên Đốc học các trường công rằng năm nay sẽ bỏ các cuộc phạt phần thưởng.

Tờ làm bạc giả

Mới khám được ở đồn điền của M. Vũ ngọc Toàn, làm nghề vận tải trên Hòa-bính, một bộ máy chế bạc đồng giả và một cái bể lo để nấu bạc. Năm tù phạm là: An-Thái, Điền (em Phúc-Thần) Bình/Buổi, Nguyễn văn Giáp tức Du-ký và Nguyễn-văn-Trương (bộ đặc bạc giả.)

Các phạm nhân đã bị bắt và sẽ đem xử tại tòa án Hanoi.

Ông Bùi quang Chiêu sang Pháp

Ông Bùi quang Chiêu, Đại biểu Nam-Kỳ tại Thượng hội nghị Thuộc địa Paris đã đáp tàu Cap Varella sang Pháp dự các cuộc hội đồng hợp nay mai.

TIN TRUNG HOA

Phùng ngọc Tường lại được cử ra cầm quyền.

Nam-kinh 1-4. — Có tin chính phủ

định cử Phùng ngọc Tường làm tổng Tư-lệnh một đạo quân.

Phùng ngọc Tường bán nhà để khao quân Tổng

Nghe tin Tổng-triết Nguyễn thẳng, quân Nhật, Phùng-ngọc-Tường gửi điện ngợi khen Tổng và bán một lớp nhà lấy tiền tặng Tổng khao quân.

Trương học-Lương sẽ sang Thụy-sĩ chăng?

Thượng hải 31-3 — Có tin Trương học-Lương định đầu Avril này, cùng gia quyến sang ở bên Thụy-sĩ. Trương đã làm một tòa nhà rất to ở đấy.

Việc tiểu cộng

Chính phủ đã gửi điện tin cho nguyên

soái Quảng-dông nên kịp cử binh-sĩ để giúp việc tiểu trừ cộng-sản.

Tàu yêu cầu Ấn tây chạy hàng Nhật

Trần-hữu-Nhân, nguyên Tổng-trưởng bộ ngoại giao yêu cầu đảng quốc gia Ấn-độ nên coi chừng việc nước Nhật muốn xâm chiếm nước Ấn về mặt kinh tế, mong Ấn-độ sẽ giúp sức Trung-hoa tẩy chay hàng hóa Nhật.

Tại Thạch-Môn trại

Bắc-binh 4-4 — quân Nhật kéo đến đánh Thạch-môn-trại, lúc đầu mới độ hơn ba trăm người; hơn 1 giờ sau quân Mãn-châu kéo đến hơn 5 nghìn tiếp chiến. Hai bên đánh nhau rất kịch liệt,

bị thương và chết hại rất nhiều, chưa phân thắng phụ.

Nhật rút quân khỏi Nhiệt hà

Thiên-tân 4-4 — Ở Cửu-môn-khẩu, quân Nhật sau khi bị vây, đã rút cả đại đội lui về. Các tướng của Mãn-châu quốc là Trịnh-quốc-Thụy, Dương-vinh-Xương và Lý-thọ-Son đã chặn nã không muốn chiến đấu nữa, quân lính bỏ khí giới chôn mỗi ngày mỗi nhiều. Trương-cảnh-Huệ đã phải hạ lệnh lui binh, hơn một vạn quân Mãn-châu đã rút khỏi Nhiệt-hà.

Nhật định tiến đến Thiên-tân và Bắc-binh

Bắc-binh 5-4 — Hơn 5 nghìn quân Nhật đã rời Đà-hồ-sơn, định tiến sức chiếm Hải-duong-trấn để lấy đường kéo sang Thiên-tân và Bắc-binh.

Nhật kéo rất nhiều tàu chiến đến Tân-hoàng-đảo

Bắc-binh 6-4 — Hiện nay quân Nhật đóng ở Tân-hoàng-đảo có một chiếc tiềm thủy đĩnh còn hàng không đĩnh, khu trục hạm và thủy lôi đĩnh rất nhiều. Từ Du-quan đến Bắc đại-bà cũng có rất nhiều chiến hạm của Nhật.

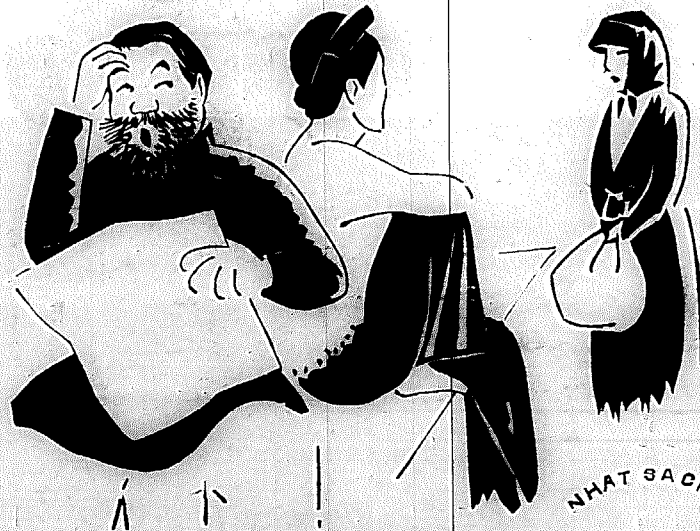
Quân Nhật đã kéo đến miền Thiên-tân

Thiên-tân 6-4 — Quân Nhật đã kéo đến gần Chin-wang (Thiên-tân) dân cư phải kéo cả về mặt nam. Hai bên đã giao chiến một trận rất kịch liệt.

Tướng giới-Thạch định hợp tác với đảng cộng-sản chăng?

Đông-kinh 6-4 — Có tin Tướng-giới Thạch sẽ giao hòa với đảng Cộng-sản Tàu, hiện đang quấy rối ở miền Giang-tây, từ nay (hồi) không đánh nhau nữa. Tướng sẽ bãi việc tiểu cộng và từ nay các lĩnh thổ trước đây đảng cộng-sản bùng cử sẽ thuộc quyền Tướng thống trị.

Nhà có ma

— Thế nào, vừa vào làm được mấy ngày đã xin ra thế?
— Bầm thưa bà, nhà này có ma, con sợ lắm, cứ đêm đến nó lù lù đến, trông to như con bò, râu ria sòm sòm như chổi sể, sủa cả vào mặt con. Thôi xin bà cho con ra...

Cửa hàng bán

Nước Mắm

32 Phố bờ sông

Hàng Nâu

(Quai Clemenceau)

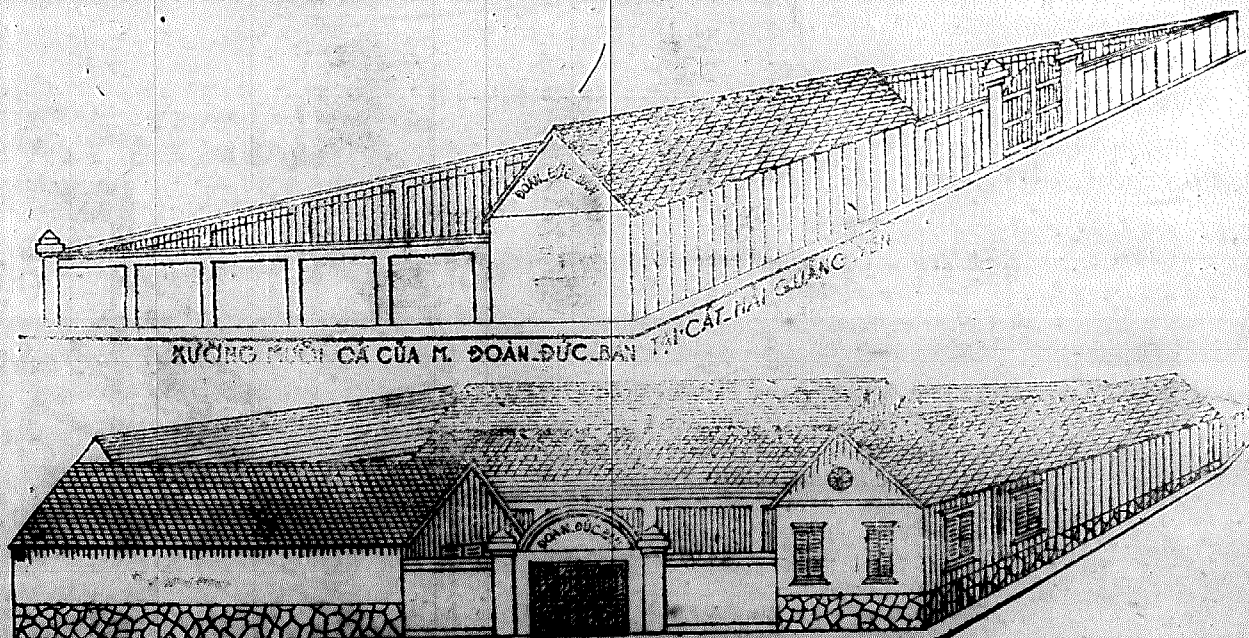
HANOI

Phố bên

tàu thủy

Rue Maréchal Foch

HAIPHONG

XUỞNG LỌC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. đoàn đức ban quan-trị lấy

Muốn viết quốc văn cho đúng nên dùng

HAN VIỆT TỰ ĐIỂN

của ông ĐÀO-DUY-ANH
Trọn bộ 2 quyển 6p50
cả tiền cước giá là 7p00

Sách mới in rồi :

AI muốn chữa khỏi bệnh mà không phải dùng thuốc,
AI muốn biết phép tiên là mẫu nhiệm thế nào?

NÊN MUA NGAY CUỐN SÁCH

THỜI MIỀN NHẬT - BẢN

Nghien cứu phương pháp của Đức (Alle-magne)
Chuyên chữa các chứng bệnh
Giá 0p50. (1) xa mua thêm cước 0p20. Thơ và Minh họa cho nhà xuất bản như vậy
Nhật - Nam - Thư quán Hanoi

Mua được như tiền

Phải học thời miền mới được

Sách dạy thời miền mới được đã in ra năm
cuốn từ số 1 đến số 5 và 2000. ở xa mua,
thêm cước 0p30. Mua riêng từng cuốn
cũng được. Mua buôn, mua lẻ. Thơ và
Minh họa cho nhà xuất bản NHẬT
NAM THƯ QUÁN. HANOI.

Từ-Ngọc-Liên, đồ

(78) Bầy tám phố Hàng Gai,
Chứa lều thuốc rất tài,
Trăm người không sai một,
Thầy thuốc đó biết ai?

Giả như!

Có phải Từ-Ngọc-Liên
Chứa lều thuốc như tiền
Trăm người không sai một
Bệnh nặng cũng khỏi liền.

Khen

Khen rằng môn tiếp lại đa năng
Vừa hồi huyết, vừa đã nói phang
Hàng Gai phố nhà bầy tám
Chuyên môn chữa lều, chả ai bằng.

Maillot

để tập thể thao hay mặc
lót mình cho đỡ mồ hôi

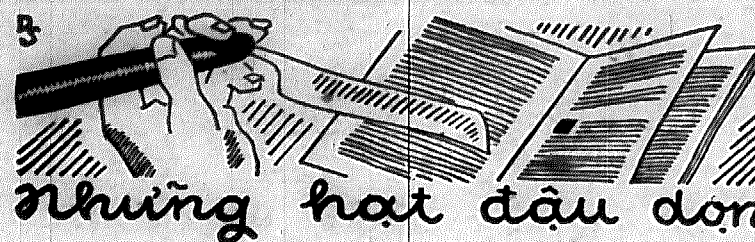
Chemisette

Mặc thay chemise

Mua buôn, mua lẻ ở hiệu dệt

CỬ CHUNG

63, Rue de la Citadelle - Hanoi

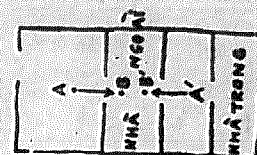
Một bức thư

Số 28 ngày 17-3-33, bài Hanoi ban đêm.
Cải khuôn hóa uốn cong đầu xuống, vào
phần của hơn khuôn nữa; cũng bài ấy dùng
tiếng mai gach (thể thi ngòi để làm gì?)
Cũng bài ấy, câu vừa toàn vậy: của bước
vào nhà ngoài, thể thi nhà trong dùng tiếng
gì?

X - Phong Hóa cải chính lại cho đúng
LỢI PHU (Hanoi)

Trả lời

— Chữ khuôn nửa tuy kh ông đúng
nghe hơn phần nửa, nhưng có thể dùng
được.
2 Chữ.
3 Nhà bước vào nhà ngoài là đúng, xin
giảng nghĩa bằng học trong này:

Một người đứng ở sân ngoài, chỗ A, bước
đến B, thể thi tất phải nói bước vào nhà
ngoài.

Một người đứng ở sân giữa chỗ A, bước
đến B, thì tất cũng bước vào nhà ngoài
hướng ch lại tay đường của cửa không
bước vào nhà ngoài thì bước ra đâu?

Chỉ trừ khi nào hai cái nhà liền sát nhau
mới nói bước ở nhà trong bước ra nhà
ngoài, còn nếu không thì nói đứng ở nhà
trong đi ra nhà ngoài.

Không khi e lệ.

Trích trong bài diễn văn « Nhân cách
phụ nữ » của bà Sĩ Công Lễ Đur:
Tư duy về sau sẽ ph tan cái không khi e
lệ rút ra trong phái phụ nữ.

Thưa bà, không khi thì không ai phá tan
được, dù từ đây về sau hay từ đây trở về
trước, dù là không khi e lệ rút ra, hay
là không khi không e lệ rút ra trong phái
lữ-luân. Không tin bà thử khoa cả hai tay
vỗ không khí mà coi: nó không tan đâu,
cho dầu hai tay bà cầm hai cây quạt lớn.

Mách viện Pasteur

Hiệu thuốc: Hồ Xuân y quán « Nam
đình »
S ch thuốc: Chảy nhà từ xưa « quyền
nhĩ »: Hồ Xuân Phan-tang-Hanoi.
Lao « p 8 »

Cười để trừ g lao;

Lấy gậy bàn sắp nước đun lên dâng sau
lưng người sung, xem chỗ nào giữ khô
trước là dấu trưng lao ở cổ ầu.

Phải để sẵn nồi hơ hong và kim sắt, hơ
thấy trưng lao ra thì lấy kim mà cạy bỏ vào
nồi đun hong.

Trùng lao to bằng con run

Phép chữa trùng lao (p 81)

... uống hết liều này thì sẽ thò trùng ra
như con run là khỏi.

NHÀ GIAO CAO

Bầu sư tử

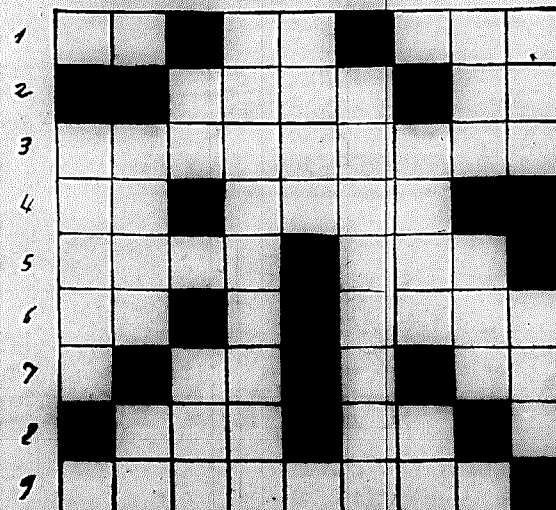

Vợ - Ủi chào kia! Thế mà chỗ kêu ti sản với đi bán.

Chồng - Không đang bán là gì đây. Đứng im chỗ ấy, để người la bốp cò

Bản số 3

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Ngang

- 1 - Không phải khách - Lớn - Cái hay cái dở của người.
- 2 - Tiếng lúc ăn cơm - Trong văn bài.
- 3 - Tên biếu một cụ thượng.
- 4 - Bệnh ngực - Một mùa (tiếng trong thơ ca để lấy vần)
- 5 - Đi với chữ liệt - Cho xong đi.
- 6 - Một cái mỏ trong thân người - Tiếng gọi của trẻ con nhà quê - Một người Annam. Dịch-thủ của Lưu-Linh (người bán hồ).
- 7 - A (chữ Nho). Tỏa, sở (tiếng Nam-ky). Tiếng hỏi người nuôi chấy nhưng hình như không nuôi chấy nữa
- 8 - Đi với chữ đề - Một thứ quả. - Chữ cấm.
- 9 - Cái quyền xếp đặt (từ Càng-Oàn).

Dọc

- 1 - Chữ cấm. Dặt lời (Chữ Nho).
- 2 - M t đồ dùng của thợ gặt. - Mở rộng ra. - Khóc.
- 3 - Ở (Chữ Nho. - Chữ cấm. - Đuốc (Tiếng nhà Phật)
- 4 - Người trong tứ dân (tiếng kép)
- 5 - Thứ chim. - Chữ cấm.
- 6 - Chỗ làm tiền
- 7 - Chữ cấm. - Sau rớt. - Tiếng reo (ngược)
- 8 - Anh Ba gì ở trong Phong-Hóa? - Ngày vui. - Chữ Am
- 9 - Bội vi. - Để làm mất thẳng.

TRANH NHAU MẶC ÁO ĐẸP

...Này bà nó, cái tí m ra tấy lam trong tủ đem ra cắt cho tôi cái áo, chẳng nhẽ mình sang lại mặc áo tôi.
...Không để tôi may.
...Đa nó còn bao nhiêu là áo cũ đem đi mà đổi ra tiền nhét hay nhét ra tiền gì xăm có hơn là mặc áo-tay không
...Ông nói gần lắm ai đổi được màu xăm ra nhét bao giờ.
...Thực ra mắt tôi trông thấy có nhà đổi khéo lắm, lấy cả ra màu mới gì cũng được.
...Nếu thế thì phải may thêm cái quần cái lảnh nhảnh, cái quần Sotia trắng và mấy cái áo vừa nhiều lúc hiện mới của tôi xăm mấy được.
...Được! Bà nó cứ lại số tôi hàng có nhà LÊ-QUANG-LONG tha hồ mà đổi mà nhuộm, mà mua các hàng nội hóa tân chế, nhà ấy thấy làm hàng đẹp mà giá không đắt.

Phòng khám bệnh

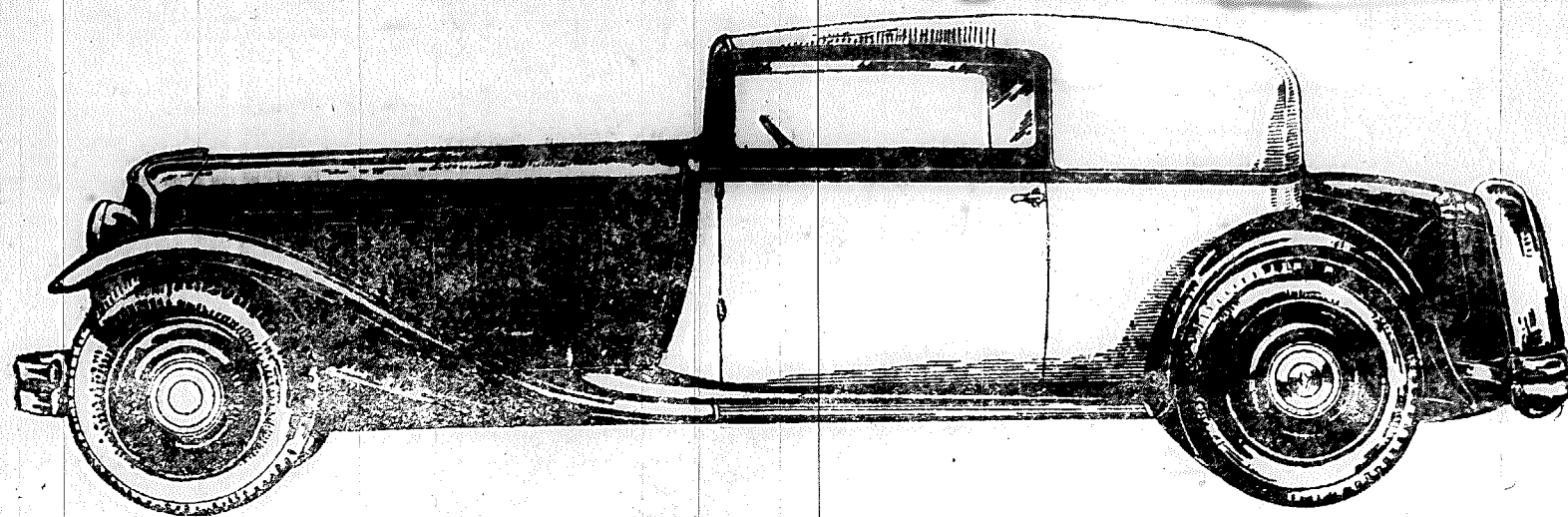
của bác-sỹ Nguyễn-văn-Luyện

N 8 Rue de la Citadelle - Hanoi

Téléphone 304

Có chữa bệnh bằng điện - Có phòng thủ vi - trùng. Chuyên
chữa bệnh dân bả, trẻ con. Nhà ở phố đường Thành hay của
Đông, hàng Da sau phố xe Đuôn gần trường Cha Đổng Hanoi

CHÍNH THỰC XE CỦA PHÁP
MÀ CÁC NGÀI HOAN NGHÊNH HƠN CẢ

Xe Nerva Sport

hiệu RENAULT

8 máy một hàng

STAI

HANOI-HAIPHONG

ĐẠI-LY BỘC-QUYEN

đức bậc g...
Các ph
xử lại

Le Gérant : Phạm-hữu-Ninh

Certif. L. 1/10/1934

Imp. Moderne 62 Hàng bạc Hanoi